

EU-rettsakter som etter en foreløpig oversikt vil kunne behandles i EØS-komiteen 10. desember 2010

-ARBEIDSDEPARTEMENTET	7
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	7
Vedlegg XVIII Helse og sikkerhet på arbeidsplassen, arbeidsrett og lik behandling av kvinner og menn	7
32009 L 0161 Kommisjonsdirektiv 2009/161/EF av 17. desember 2009 om den tredje indikative listen i henhold til direktiv 98/24/EF om beskyttelse av arbeidstakere mot eksponering for kjemikalier på arbeidsplassen (vedlegg XVIII AD gr2)	7
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	8
Vedlegg XVIII Helse og sikkerhet på arbeidsplassen, arbeidsrett og lik behandling av kvinner og menn	8
32009 L 0148 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/148/EF av 30. november 2009 om beskyttelse av arbeidstakere mot helsefare relatert til eksponering for asbest (vedlegg XVIII AD gr3)	8
-FINANSDEPARTEMENTET.....	9
RETTSAKTER SOM KREVER LOV-ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIBE VESENTLIG INN I NORSK HANDELFRIHET	9
Vedlegg IX Finansielle tjenester	9
Kapittel II Banker og andre kredittinstitusjoner	9
32009 R 1060 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1060/2009 av 16. september 2009 om kredittvurderingsbyråer (vedlegg IX kap II FIN gr1)	9
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	11
Vedlegg IX Finansielle tjenester	11
32009 D 0077 Kommisjonsbeslutning 2009/77/EF av 23. januar 2009 om nedsettelse av Komiteen av europeiske verdipapirtilsyn (vedlegg IX FIN gr3).....	11
32009 D 0078 Kommisjonsbeslutning 2009/78/EF av 23. januar 2009 om nedsettelse av Komiteen for tilsynssamarbeid innen bank (vedlegg IX FIN gr3)	11
32009 D 0079 Kommisjonsbeslutning 2009/79/EF av 23. januar 2009 om nedsettelse av Komiteen for tilsynsarbeid innen forsikring og tjenestepensjon (vedlegg IX FIN gr3).....	11
-FORNYINGS-, ADMINISTRASJONS- OG KIRKEDEPARTEMENTET	12
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	12
Vedlegg XIV Konkurranseregler.....	12

32009 R 0169 Rådsforordning (EF) nr. 169/2009 av 26. februar 2009 om anvendelse av konkurransereglene innen transport med jernbane, på vei og innlands vannvei (vedlegg XIV FAD gr2)12

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET13

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK
HANDLEFRIHET13

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder prøving og sertifisering13

Kapittel XII Næringsmidler13

32008 R 0353 Kommisjonsforordning (EF) nr. 353/2008 av 18. april 2008 om gjennomføringsbestemmelser vedrørende søknader om godkjenning av helsepåstander, jf artikkel 15 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1924/2006 (vedlegg II kap XII HOD gr2).....13

32009 R 0901 Kommisjonsforordning (EF) nr. 901/2009 av 28. september 2009 angående et koordinert flerårig felles kontrollprogram for 2010, 2011 og 2012 for å sikre at grenseverdiene for rester av plantevernmidler overholdes og for å vurdere forbrukernes eksponering for rester av plantevernmidler i og på næringsmidler av vegetabilsk og animalsk opprinnelse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....14

32009 R 0983 Kommisjonsforordning (EF) nr. 983/2009 av 21. oktober 2009 om innvilgelse av og avslag på visse helsepåstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....14

32009 R 0984 Kommisjonsforordning (EF) nr. 984/2009 av 21. oktober 2009 om avslag på bruk av visse helsepåstander på næringsmidler, andre enn de som viser til reduksjon av sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....16

32009 R 1024 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1024/2009 av 29. oktober 2009 om innvilgelse av og avslag på visse helsepåstander på næringsmidler som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....17

32009 R 1025 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1025/2009 av 29. oktober 2009 om avslag på bruk av visse helsepåstander på næringsmidler, andre enn de som viser til reduksjon av sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....19

32009 R 1167 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1167/2009 av 30. november 2009 om avslag på bruk av visse helsepåstander på næringsmidler som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)20

32009 R 1168 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1168/2009 av 30. november 2009 om avslag på bruk av helsepåstand på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....21

32009 R 1170 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1170/2009 av 30. november 2009 om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/46/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1925/2006 som gjelder positivlistene om vitamin- og mineralforbindelser som kan tilsettes næringsmidler inkludert kosttilskudd (vedlegg II kap XII HOD gr2)22

32010 R 0304 Kommisjonsforordning (EU) nr. 304/2010 av 9. april 2010 om endring av vedlegg II til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 396/2005 når det gjelder maksimalgrenseverdier for 2-fenylfenol i og på visse produkter (vedlegg II kap XII HOD gr2)	22
32010 R 0375 Kommisjonsforordning (EU) nr. 375/2010 av 3. mai 2010 om avslag på bruk av helsepåstand på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	23
32010 R 0376 Kommisjonsforordning (EU) nr. 376/2010 3 mai 2010 om endring av forordning (EF) nr. 983/2009 om innvilgelse og avslag på visse helsepåstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	24
32010 R 0382 Kommisjonsforordning (EU) nr. 382/2010 av 5. mai 2010 om avslag på bruk av helsepåstander på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	25
32010 R 0383 Kommisjonsforordning (EU) nr. 383/2010 av 5. mai 2010 om avslag på bruk av helsepåstand på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	26
32010 R 0384 Kommisjonsforordning (EF) nr. 384/2010 av 5. mai 2010 om innvilgelse og avslag på bruk av visse helsepåstander på næringsmidler som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	27
Kapittel XVI Kosmetikk	28
32010 L 0004 Kommisjonsdirektiv 2010/4/EU av 8. februar 2010 om endring av rådsdirektiv 76/768/EØF om kosmetiske produkter for tilpasning av vedlegg III til den tekniske utviklingen (vedlegg II kap XVI HOD gr2)	28
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	29
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder prøving og sertifisering	29
Kapittel XII Næringsmidler	29
32010 H 0161 Kommisjonsrekommendasjon 2010/161/EU av 17. mars 2010 om overvåkning av perfluorerte forbindelser i mat (vedlegg II kap XII HOD gr3)	29
32010 D 0169 Kommisjonsvedtak 2010/169/EU av 19. mars 2010 om at 2,4,4'-triklor-2'-hydroksydifenyl eter ikke skal inngå i EU-listen over tilsetningsstoffer i plast som er tillatt å bruke i produksjon av plastmaterialer og gjenstander ment å komme i kontakt med næringsmidler under direktiv 2002/72/EF (vedlegg II kap XII HOD gr3).....	29
32010 D 0172 Kommisjonsvedtak 2010/172/EU 22. mars 2010 om endring av vedtak 2002/840/EF om godkjente bestrålingsanlegg i tredjeland (vedlegg II kap XII HOD gr3).....	30
-MILJØVERNDEPARTEMENTET	31

RETTSAKTER SOM KREVER LOV-ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDELFRIHET	31
Vedlegg XX Miljø.....	31
32008 L 0101 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/101/EF av 19. november 2008 om endring av direktiv 2003/87/EF for å innlemme luftfartssektoren i EUs kvotesystem for handel med klimagasser (vedlegg XX kap III MD gr1)	31
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDELFRIHET	34
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	34
Kapittel XV Farlige stoffer.....	34
32010 D 0071 Kommisjonsbeslutning 2010/71/EU av 8. februar 2010 om at diazinon ikke inkluderes i vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) (vedlegg II kap XV MD gr2).....	34
32010 D 0072 Kommisjonsbeslutning 2010/72/EU av 8. februar 2010 om at visse stoffer ikke inkluderes i vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) (vedlegg II kap XV MD gr2)	36
32009 L 0107 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/107/EF av 16. september 2009 om endring av direktiv 98/8/EF om plassering av biocidholdige produkter på markedet og forlengelse av visse tidsfrister (vedlegg II kap XV MD gr2)	37
32010 L 0007 Kommisjonsdirektiv 2010/7/EU av 9. februar 2010 om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 98/8/EF om inkludering av magnesiumfosfid som frigir fosfin som et aktivt stoff i vedlegg I (vedlegg II kap XV MD gr2).....	38
Vedlegg XIII Transport	40
Kapittel V Sjøtransport	40
32007 L 0071 Kommisjonsdirektiv 2007/71/EF av 13. desember 2007 om endring av vedlegg II til europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/59/EF om mottaksanlegg i havner for avfall og lasterester fra skip (vedlegg XIII kap V MD gr2)	40
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	40
Kapittel II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering.....	40
Vedlegg XV Farlige stoffer	40
32010 D 0084 Kommisjonsbeslutning 2010/84/EU av 9. februar 2010 om fastsettelse av ny tidsfrist for innsendelse av dokumentasjon for visse stoffer som skal undersøkes i forbindelse med det 10-årige arbeidsprogrammet i henhold til artikkel 16(2) i direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) (vedlegg II kap XV MD gr3).....	40
-NÆRINGS- OG HANDELSDEPARTEMENTET	42

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	42
Vedlegg XIII Transport	42
Kapittel V Sjøtransport	42
32009 L 0016 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/16/EF av 23. april 2009 om havnestatskontroll (vedlegg XIII kap V NHD gr2)	42
32010 R 0428 Kommisjonsforordning (EU) nr. 428/2010 av 20. mai 2010 om gjennomføring av artikkel 14 i direktiv 2009/16/EF om utvidet inspeksjon av skip (vedlegg XIII kap V NHD gr2)	43
-OLJE- OG ENERGIDEPARTEMENTET	45
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	45
Vedlegg IV Energi.....	45
32010 R 0774 Kommisjonsforordning (EU) nr. 774/2010 av 2. september 2010 om retningslinjer for en kompenseringsordning for transitt mellom systemoperatører og felles tilnærming til innmatingstariffer i sentralnettet (vedlegg IV OED gr2)	45
-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET	47
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDELSFRIHET	47
Vedlegg XIII Transport	47
Kapittel II Veitransport	47
32009 R 1266 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1266/2009 av 16. november 2009 om den tiende tilpasning til den tekniske utvikling av rådsforordning (EØF) nr. 3821/85 om bruk av fartsskriver på veg (vedlegg XIII kap II SD gr2)	47
Kapittel III Transport med jernbane	48
32010 D 0079 Kommisjonsvedtak 2010/79/EF av 19. oktober 2009 om endring av vedtak 2006/679/EF og 2006/860/EF om tekniske spesifikasjoner for interoperabilitet relatert til delsystemer i det transeuropeiske jernbanesystemer for konvensjonelle tog og høyhastighetstog (vedlegg XIII kap III SD gr2)	48
Kapittel VI Sivil luftfart.....	49
32009 L 0012 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/12/EF av 13. mars 2009 om lufthavnavgifter (vedlegg XIII kap VI SD gr2).....	49
32010 R 0127 Kommisjonsforordning (EU) nr. 127/2010 av 18. februar 2010 om endring av forordning (EF) nr. 2042/2003 om kontinuerlig luftdyktighet for luftfartøyer og luftfartøyprodukter, -	

deler og –utstyr og om godkjenning av organisasjoner og personell som deltar i disse oppgavene (vedlegg XIII kap VI SD gr2).....	50
32010 R 0185 Kommisjonsforordning (EU) nr. 185/2010 av 4. mars 2010 om fastsettelse av detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SDgr2).....	53
C (2010) 774 Kommisjonsvedtak C (2010) 774 av 13. april 2010 om fastsettelse av detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2).....	53
C (2010) 2604 Kommisjonsvedtak C (2010) 2604 av 23. april 2010 om fastsettelse av detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2).....	53
32010 R 0297 Kommisjonsforordning (EF) nr. 297/2010 av 9. april 2010 om endring av forordning (EF) nr. 272/2009 om utfylling av de felles grunnleggende standardene for sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2)	54
32010 R 0357 Kommisjonsforordning (EU) nr. 357/2010 av 23. april 2010 om endring av forordning (EU) nr. 185/2010 av 4. mars 2010 som fastsetter detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2).....	54
32010 R 0358 Kommisjonsforordning (EU) nr. 358/2010 av 23. april 2010 om endring av forordning nr. 185/2010 av 4. mars 2010 som fastsetter detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2)	55
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	56
Vedlegg XIV Konkurranseregler.....	56
32008 L 0063 Kommisjonsdirektiv 2008/63/EF av 20. juni 2008 om konkurranse i markedene for terminalutstyr (vedlegg XIV SD gr3)	56

-ARBEIDSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XVIII Helse og sikkerhet på arbeidsplassen, arbeidsrett og lik behandling av kvinner og menn

32009 L 0161 Kommisjonsdirektiv 2009/161/EF av 17. desember 2009 om den tredje indikative listen i henhold til direktiv 98/24/EF om beskyttelse av arbeidstakere mot eksponering for kjemikalier på arbeidsplassen (vedlegg XVIII AD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsdirektivet inneholder en tredje liste veiledende (indikative) yrkeshygieniske grenseverdier for eksponering i arbeidet under rådsdirektiv 98/24/EF om vern av arbeidstakernes helse og sikkerhet mot risiko i forbindelse med kjemiske agens på arbeidsplassen. Frist for gjennomføring av direktivet i EU er 18. desember 2010.

Direktiv 91/322/EØF som inneholder en liste med veiledende yrkeshygieniske grenseverdier, ble fastsatt under rammedirektivet 80/1107/EØF. Rammedirektivet ble senere opphevet av direktivet om kjemiske agens 98/24/EF. Rådsdirektiv 98/24/EF ble vedtatt 7. april 1998 og publisert i EF-tidende 5. mai 1998. Direktivet stiller krav om at Kommisjonen skal legge frem forslag til grenseverdier som medlemslandene må innføre på nasjonalt nivå. Dette gjelder både veiledende og bindende grenseverdier i luft, og bindende biologiske grenseverdier, f.eks. i blod. De nasjonale veiledende grenseverdiene kan være høyere, dersom et medlemsland mener at det er nødvendig av tekniske og økonomiske hensyn, men landene bør nærme seg EUs veiledende verdi. Direktivet stiller krav om at veiledende grenseverdier vedtas gjennom kommisjonsdirektiv.

Den første og andre liste over veiledende yrkeshygieniske grenseverdier ble fastsatt i kommisjonsdirektiv 2000/39/EF og 2006/15/EF. Kommisjonen kunngjorde 29. mai 2008 at den rådgivende komité for sikkerhet og helse på arbeidsplassen (Advisory Committee for Safety and Health at Work, ACSHW) hadde godkjent forslaget om et nytt direktiv som fastsetter en tredje liste over veiledende grenseverdier. Den nye listen fastsetter veiledende grenseverdier for 20 farlige stoff brukt på arbeidsplasser. Forslaget til veiledende grenseverdi for tre av stoffene formaldehyd, kvikksølv og karbondisulfid førte til store diskusjoner og resulterte i at Scientific Committee for Occupational Exposure Limits to Chemical Agents (SCOEL) foretok en ny gjennomgåelse av dokumentene for disse stoffene. Resultatet av den nye vurderingen var at SCOEL sto ved den opprinnelige foreslåtte helsebaserte tallverdien.

Merknader

Direktivet har hjemmel i EF-traktatens artikkel 118 A. Dette direktivet er det tredje direktiv med hjemmel i rådsdirektiv 98/24/EF.

Arbeidstilsynets veiledning med liste over administrative normer for forurensning i arbeidsatmosfære er fastsatt i medhold av forskrift av 30. april 2001 nr. 443 om vern mot eksponering for kjemikalier på arbeidsplassen og inneholder verdier for alle stoffene i direktivet med unntak av to stoffer. For petroleumsvirksomhet på norsk sokkel får den veiledende listen anvendelsen gjennom § 34 i forskrift av 3. september 2001 om utføring av aktiviteter i petroleumsvirksomheten.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært til behandling i spesialutvalget for personbevegelse, arbeidsliv og arbeidsmiljø, der Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Justisdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XVIII Helse og sikkerhet på arbeidsplassen, arbeidsrett og lik behandling av kvinner og menn

32009 L 0148 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/148/EF av 30. november 2009 om beskyttelse av arbeidstakere mot helsefare relatert til eksponering for asbest (vedlegg XVIII AD gr3)

Sammendrag av innhold

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/148/EF om beskyttelse av arbeidstakere mot helsefare relatert til eksponering for asbest er en kodifisering av eksisterende EU-regelverk på området. Direktivet erstatter rådsdirektiv 83/477/EØF av 19. september 1983 vedrørende beskyttelse av arbeidstakere mot helsefare relatert til eksponering for asbest (det andre individuelle direktivet i henhold til artikkel 8 i direktiv 80/1107/EØF).

Kommisjonen fremsatte 7. november 2006 forslag til Rådet og Europaparlamentet om kodifisering av direktiv 83/477/EØF av 19. september 1983, i henhold til medbestemmelsesprosedyren. 12. desember 2006 besluttet Rådet å konsultere EESC (Den europeiske økonomiske og sosiale komité), med henvisning til artikkel 262 i EF-traktaten, om direktivforslaget. EESC sluttet seg til forslaget 15. februar 2007. EP sluttet seg til Kommisjonens forslag uten endringer 19. juni 2007. 18. februar 2009 ble tekst til forslag til kodifisert europaparlaments- og rådsdirektiv utferdiget av Kommisjonen, 2009/0021 (COD), CELEX 52009PC0071. Den eneste endring i 2009-versjonen fra 2006-forslaget er artikkel 22, hvor medlemsstatene forplikter seg til å sende inn rapport til Kommisjonen hvert femte år om den praktiske gjennomføringen av direktivet. Denne artikkelen henviser til direktiv 2007/30/EF. Dette direktivet ble vedtatt 20. juni 2007 og publisert i Official Journal 27. juni 2007 med gjennomføringsfrist 31. desember 2012. Direktivet omhandler forenklede rapporteringsrutiner på området. Direktivet er tatt inn i EØS-avtalen ved EØS-komiteens beslutning nr. 105/2008 av 26. september 2008 om endring av EØS-avtalens vedlegg XVIII (Helse og sikkerhet på arbeidsplassen, arbeidsrett og lik behandling av menn og kvinner). Beslutningen trådte i kraft 27. september 2008.

Det ble ikke ansett som noe problem for Norge å slutte seg til denne artikkelen i dette direktivet, siden Norge i alle tilfelle har tilsvarende rapporteringsplikt i henhold til allerede innlemmede direktiver om asbest. Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/148/EF om beskyttelse av arbeidstakere mot helsefare relatert til eksponering for asbest ble vedtatt 30. november 2009. Siden direktivet ikke medfører endringsbehov i norsk regelverk, er det heller ikke nødvendig å starte opp noe arbeid i forkant. Det er tilstrekkelig å være oppdatert i forhold til ikrafttredelse av direktivet og innlemmelse av direktivet i EØS-avtalen ved beslutning i EØS-komiteen. Regelteknisk må også de korrekte henvisningene til direktivene oppdateres i gjeldende nasjonalt regelverk. Den rapporteringstekniske endringen retter seg til medlemsstatene, og vil derfor ikke medføre behov for endret regeltekst. Direktivet anvendes i EU fra 5. januar 2010.

Merknader

Direktivet vil ikke ha større innvirkning på norske interesser enn de gjeldende direktivene på dette området, som allerede er implementert.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært til behandling i spesialutvalget for personbevegelse, arbeidsliv og arbeidsmiljø, der Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Justisdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-FINANSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV-ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDELFRIHET

Vedlegg IX Finansielle tjenester

Kapittel II Banker og andre kredittinstitusjoner

32009 R 1060 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1060/2009 av 16. september 2009 om kredittvurderingsbyråer (vedlegg IX kap II FIN gr1)

Sammendrag av innhold

Den 12. november 2008 fremsatte Kommissjonen et forslag til regulering av kredittvurderingsbyråer (KOM (2008) 704 Kommissjonsforslag til forordning om kredittvurderingsbyråer). Forordningen ble endelig undertegnet av Europaparlamentet og Rådet 16. september 2009 og trådte i kraft i EU 7. desember 2009. Kredittvurderingsbyråene har tidligere ikke vært direkte regulert på EU-nivå. De fleste byråene har imidlertid sluttet seg til IOSCO (International Organization of Securities Commissions, der Finanstilsynet er medlem) frivillige anbefalinger vedrørende "code of conduct". Bakgrunnen for reguleringen er behovet for å gjenopprette tilliten til markedet for ratingvirksomheten i EU og å øke investorbekyttelsen. Forordningen bygger på en erkjennelse av at kredittvurderingsbyråene har bidratt vesentlig til finanskrisen ved å undervurdere kredittrisikoen i strukturerte kredittinstrumenter, og ved ikke å ha justert ratingene etter hvert som markedet forverret seg.

Virkeområdet for forordningen er kredittvurderinger som skal benyttes av kredittinstitusjoner, verdipapirforetak, forsikringsselskap, reassuransforetak, verdipapirfond (UCITS) og forvaltningsforetak for pensjonsfond. Forordningen legger opp til å etablere et system der disse foretakene "for regulatory purposes" kan benytte ratinger utarbeidet av kredittvurderingsbyrå etablert innenfor EU og som er registrert av CESR (Committee of European Securities Regulators) i henhold til forordningen. Ratinger av enheter eller produkt lokalisert i et tredjeland kan benyttes innenfor EU på nærmere bestemte vilkår, herunder at ratingene bekreftes av et registrert kredittvurderingsbyrå.

Det legges opp til at CESR får en viktig rolle i tilsynsarbeidet. CESR skal blant annet være kompetent myndighet for mottak og registrering av søknader fra kredittvurderingsbyråene, og skal informere alle medlemsland om søknaden. Godkjenningskompetanse skal ligge hos hjemlandsmyndigheten, men CESR skal sikre at søknaden er tilstrekkelig og sikre at det opprettes en tilsynsgruppe bestående av relevante lands tilsynsmyndigheter.

Medlemslandene plikter å utpeke et kompetent myndighetsorgan med ansvar for reguleringen. Kompetent myndighet skal føre tilsyn med kredittvurderingsbyråene og håndheve deler av regelverket. Medlemslandene plikter å innføre bestemmelser om sanksjoner ved brudd på regelverket. Andre tilsynsmyndigheter enn hjemlandsmyndigheten har anledning til å reagere ved brudd på regelverket.

Forordningen har følgende fire overordnede formål:

- Sikre at kredittvurderingsbyråene unngår interessekonflikter/ sikre uavhengighet
- Forbedre kvaliteten i metodene som benyttes og forbedre kvaliteten i ratingene
- Øke gjennomsiktigheten (transparensen) ved å etablere krav til utlevering av informasjon/ offentliggjøring
- Sørge for et effektivt rammeverk for registrering og tilsyn – unngå regelverksarbitrasje mellom medlemslandene

De registrerte ratingbyråene underlegges relativt detaljerte regler for så vidt gjelder organisering og virksomhetsutøvelse. Blant annet inneholder forordningen bestemmelser om følgende:

Kredittvurderingsbyråene skal følge opp ratinger, og om nødvendig, gjennomgå egne ratinger.

Kredittvurderingsbyråene kan ikke yte konsulent- eller rådgivningstjenester til en klient som blir ratet. Metodene, modellene og de vesentligste forutsetninger for ratingen skal offentliggjøres – krav til rapportering.

Avlønningen av analytikere eller andre som er involvert i rating av en enhet skal ikke være avhengig av inntektene fra den enhet som rates.

Styret skal bestå av minst tre uavhengige medlemmer som ikke kan motta avlønning som er knyttet til virksomhetens resultat. De uavhengige medlemmene kan tjenestegjøre i maks fem år, minst én må ha dybdekunnskap og erfaring på seniornivå om markedet for verdipapirisering og strukturert kreditt. Et flertall av styremedlemmene må ha tilstrekkelig erfaring fra finansielle tjenester - også krav til kunnskap og erfaring hos ansatte.

Honorarstrukturene skal offentliggjøres. Dersom byrået mottar inntekter fra en ratet enhet som utgjør mer enn fem prosent av byråets årlige inntekter, skal navnet offentliggjøres.

Kredittvurderingbyråene skal utpeke en ansvarlig for etterlevelsen av regelverket.

Ansatte som er involvert i ratingvirksomheten skal ikke delta i forhandlinger om betaling fra de enheter som rates.

Kredittvurderingsbyråene skal sørge for at ansatte som er involvert i rating av en enhet roteres (maks fem år for samme enhet).

Kredittvurderingbyråene skal oppbevare og offentliggjøre alle tilfeller hvor det nedgraderer gjeldende kredittvurderinger utarbeidet av et annet kredittvurderingbyrå basert på vurdering av underliggende eiendeler eller strukturerte finansielle instrumenter.

Merknader

Ved innlemmelse i EØS-avtalen og ved gjennomføring i norsk rett, må forordningen gjennomføres "som den er", jf. EØS-avtalen artikkel 7 bokstav a. I tråd med praksis legges det til grunn at forordningen bør gjennomføres ved inkorporasjon (dvs. ved henvisning) i lov eller forskrift.

Det er ingen etablerte kredittvurderingsbyråer i Norge i dag. Finansdepartementet har i en høringsuttalelse av 5. september 2008 til et konsultasjonsdokument fra Kommisjonen av 31. juli 2008 lagt fram Norges foreløpige vurderinger av spørsmål knyttet til regulering av kredittvurderingsbyråer. Vurderingene i høringsuttalelsen er i stor grad i overensstemmelse med forordningen.

Forordningen vil kreve lovendring. Beslutningen i EØS-komiteen vil bli tatt med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Finansdepartementet finner rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg IX Finansielle tjenester

32009 D 0077 Kommisjonsbeslutning 2009/77/EF av 23. januar 2009 om nedsettelse av Komiteen av europeiske verdipapirtilsyn (vedlegg IX FIN gr3)

32009 D 0078 Kommisjonsbeslutning 2009/78/EF av 23. januar 2009 om nedsettelse av Komiteen for tilsynssamarbeid innen bank (vedlegg IX FIN gr3)

32009 D 0079 Kommisjonsbeslutning 2009/79/EF av 23. januar 2009 om nedsettelse av Komiteen for tilsynsarbeid innen forsikring og tjenestepensjon (vedlegg IX FIN gr3)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsbeslutningene 2009/77/EF, 2009/78/EF og 2009/79/EF ble fastsatt av Kommisjonen 23. januar 2009, og trådte i kraft ved kunngjøring i Official Journal den 29. januar 2009.

Kommisjonsbeslutningene fastsetter rammene og mandatet for EUs tilsynskomiteer innen henholdsvis verdipapir-, bank- og forsikrings- og tjenestepensjonsområdet. Komiteene, som er sammensatt av representanter for medlemsstatenes tilsynsmyndigheter innen de respektive områder, opptrer som faglige rådgivere for Kommisjonen, og som samarbeids- og koordineringsorganer for tilsynsmyndighetene i EUs medlemsland. Tilsynskomiteene skal bidra til ensartet tilsynspraksis i EU ved å utarbeide retningslinjer og standarder. Retningslinjene er ikke rettslig bindende for medlemsstatene.

Kommisjonsbeslutningene erstatter de tidligere beslutningene som etablerte tilsynskomiteene i henholdsvis 2001 og 2003. De nye beslutningene inneholder en detaljert, ikke-uttømmende liste over oppgaver som komiteene skal utøve for å bidra til et forsterket tilsynssamarbeid i EU. Videre utvides komiteenes mandat ved at komiteene er pålagt å vurdere eventuelle trusler mot den finansielle stabilitet og informere Kommisjonen og medlemsstatene om mulige risikofaktorer. Beslutningsprosedyrene i komiteene søkes effektivisert ved at det innføres krav om vedtak ved kvalifisert flertall i tilfeller hvor medlemmene ikke klarer å komme til enighet. Komiteenes beslutninger vil fortsatt ikke være rettslig bindende for medlemsstatene, men medlemsstater som ikke følger komiteenes retningslinjer, standarder mv. må være forberedt på å begrunne dette.

Merknader

Tilsynsmyndighetene i Island, Liechtenstein og Norge deltar i komiteene som observatører. EØS/EFTA-landene har ikke stemmerett i komiteene, men er ellers godt integrert i det tilsynsmessige samarbeidet.

EU har fastsatt nye rettsakter for ny tilsynsstruktur for finansmarkedene i Europa. I den forbindelse er det opprettet tre nye tilsynsbyråer som vil avløse tilsynskomiteene. Innlemmelse av kommisjonsbeslutningene i EØS-avtalen vil ikke medføre behov for endring i norsk lovgivning.

Endringene antas ikke å medføre særskilte økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Finansdepartementet finner beslutningene EØS-relevante og akseptable.

-FORNYINGS-, ADMINISTRASJONS- OG KIRKEDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XIV Konkurranseregler

32009 R 0169 Rådsforordning (EF) nr. 169/2009 av 26. februar 2009 om anvendelse av konkurransereglene innen transport med jernbane, på vei og innlands vannvei (vedlegg XIV FAD gr2)

Sammendrag av innhold

Traktaten om Den europeiske unions virkemåte artikkel 101 setter forbud mot samarbeid som har til formål eller virkning å begrense konkurransen. Traktaten artikkel 101 tilsvarer EØS-avtalen artikkel 53. Artikkel 101 nr. 3 gir unntak fra forbudet dersom de fire angitte vilkårene for unntak er oppfylt. Tidligere forutsatte et unntak etter artikkel 101 nr. 3 et formelt vedtak av Kommisjonen, enten ved enkeltvedtak eller ved unntak for bestemte grupper/typer avtaler, såkalte gruppefritak. Etter ikrafttredelsen av rådsforordning (EF) nr. 1/2003, gir art. 101 nr. 3 et **automatisk** unntak fra forbudet (legalunntak) dersom vilkårene er oppfylt. Det er foretakenes ansvar å selv vurdere om deres adferd er lovlig i henhold til artikkel 101. Kommisjonen har likevel opprettholdt ordningen med gruppefritak for å lette vurderingen for foretakene og gi de foretak som oppfyller vilkårene i gruppeunntaket en "trygg havn", samt for å gi veiledning til nasjonale konkurransemyndigheter når de håndhever artikkel 101 på slike avtaler.

Rådsforordning (EØF) nr. 1017/68 av 19. juli 1968 fastsatte unntak fra forbudet mot konkurransebegrensende samarbeid i Romatraktaten artikkel 85 nr. 3 (nå Traktaten om den europeiske unions virkemåte artikkel 101 nr. 3) for visse typer avtaler om transport med jernbane og på vei og innlands vannvei. Forordningen er blitt vesentlig endret flere ganger. Av klarhetshensyn og av praktiske årsaker har det vært ønskelig å konsolidere regelverket i én forordning. Rådsforordning (EF) nr. 169/2009 erstatter, men endrer ikke det materielle innholdet i forordning (EØF) 1017/68.

Merknader

Rettsakten har ingen administrative eller økonomiske konsekvenser. Den krever endring i forskrift 4. desember 1992 nr. 964 kapittel X.

Sakkyndige instansers merknader

Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet finner rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder prøving og sertifisering

Kapittel XII Næringsmidler

32008 R 0353 Kommisjonsforordning (EF) nr. 353/2008 av 18. april 2008 om gjennomføringsbestemmelser vedrørende søknader om godkjenning av helsepåstander, jf artikkel 15 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1924/2006 (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningen (EF) nr. 1924/2006 artikkel 15 fastsetter betingelser for utarbeidelse og presentasjon av søknader om autorisasjon for helsepåstander. Forordning (EF) nr. 353/2008 utdyper disse betingelser. Ifølge forordningens artikkel 15 (4) skal Kommisjonen etablere regler og krav for søknader om godkjenning av helsepåstander. Forordning (EF) nr. 353/2008 beskriver søknadsprosedyrene i detalj. Søknadsprosedyrene gjelder for søknader omtalt i artikkel 15 og artikkel 18 i forordning (EF) nr. 1924/2006, herunder:

- helsepåstander som bygger på ny vitenskapelig dokumentasjon og/eller som inneholder en forespørsel om beskyttelse av egenutviklede data (artikkel 13.5) og som skal inkluderes i artikkel 13-positivliste etter 31.1.2008, ref. til artikkel 18
- påstander om reduksjon av risiko for sykdom (artikkel 14)
- påstander som refererer til barns utvikling og helse (artikkel 14). Hver søknad skal kun inneholde en sammenheng mellom et næringsstoff/annet stoff/næringsmiddel/næringsmiddelkategori og en helsepåstand. Det skal angis om påstanden er relatert til forordning (EF) nr. 1924/2006 artikkel 13 eller 14. Også målgruppe, mengde næringsstoff/annet stoff som må til for å oppnå effekt skal angis.

Forordningens vedlegg omhandler

- generelle prinsipper og krav i forbindelse med den vitenskapelige dokumentasjonen for helsepåstander
- krav om opplysninger om matvarens karakteristika
- forslag til oppstilling av relevante vitenskapelige data
- sammenfatning av relevante vitenskapelige data
- krav til strukturen på søknaden

Merknader

Rettsakten krever ny forskrift.

Forordningen pålegger ikke myndighetene krav utover det som er beskrevet i forordning (EF) nr. 1924/2006.

Bruk av helsepåstander på næringsmidler er frivillig. Dersom industrien ønsker å merke med helsepåstander, må det søkes og det må fremlegges dokumentasjon som viser en sammenheng mellom et næringsstoff/stoff /matvare og helse. Forordningen setter krav til slike søknader. Det kan koste mye å fremskaffe god dokumentasjon, men industrien må selv vurdere om kostnadene vil være lønnsomme på sikt.

Krav til dokumentasjon som fremkommer i denne forordningen vil være med på å forhindre at forbruker blir villedet med usanne helsepåstander.

Mattilsynet er positiv til forordningen. Det anses som viktig å ha klare regler for hvordan søknadene for helsepåstander skal utformes og klare krav til hva en søknad skal inneholde av informasjon og dokumentasjon.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0901 Kommisjonsforordning (EF) nr. 901/2009 av 28. september 2009 angående et koordinert flerårig felles kontrollprogram for 2010, 2011 og 2012 for å sikre at grenseverdiene for rester av plantevernmidler overholdes og for å vurdere forbrukernes eksponering for rester av plantevernmidler i og på næringsmidler av vegetabilsk og animalsk opprinnelse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten etablerer et koordinert flerårig felles kontrollprogram for rester av plantevernmidler i og på næringsmidler av vegetabilsk og animalsk opprinnelse for 2010, 2011 og 2012. Programmet for 2010 og 2011 ble vedtatt ved forordning (EF) nr. 1213/2008, men da det er anledning til å gjøre endringer fra år til år er disse revurdert og forordning (EF) nr. 1213/2008 er opphevet. Det nye programmet omfatter også 2012.

Det angis en rekke kombinasjoner av stoffer og næringsmidler som skal analyseres og hvor mange prøver de enkelte medlemsland skal ta av hvert næringsmiddel. I tillegg skal det tas 10 prøver av barnemat som inneholder hovedsakelig grønnsaker, frukt eller korn samt én prøve av økologiske produkter. Grenseverdier for barnemat er ikke en del av regelverket for rester av plantevernmidler, men er fastsatt i andre regelverk (barnematdirektivet). I 2010 skal også melk og svinekjøtt analyseres, mens det for 2011 skal tas prøver av fjørfekjøtt og lever. Enkelte analyser kan bare utføres med "single residue" metoder, noe som er dyrere og mer arbeidskrevende enn "multi residue" metoder som vanligvis blir brukt. En del analyser er frivillige i 2010, men å unnlate å foreta dem skal begrunnes med en kost-/nytteanalyse.

Merknader

Forordningen må inkorporeres i norsk regelverk ved forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Forslaget er forelagt Bioforsk Plantehelse, seksjon Pesticidkjemi som mener at der det er behov for nye analysemetoder, skal de kunne utvikles, men at det vil kreve en del ressurser.

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0983 Kommisjonsforordning (EF) nr. 983/2009 av 21. oktober 2009 om innvilgelse av og avslag på visse helsepåstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelser av 21 søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder påstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse.

Påstandsforordningen har vært gjeldende i EU-området siden 1. juli 2007. Denne forordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert.

En del av det utfyllende regelverket, som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 14. Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA, som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll.

Godkjente påstander etter artikkel 14 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et fellesskapsregister, og disse må tas ut av bruk innen 6 måneder etter at forordningen trer i kraft.

Innvilgede søknader:

To søknader vedrørende bruk av påstander om redusert sykdomsrisiko:

- plantesteroler: reduksjon av kolesterol i blodet og dermed reduksjon av risiko for utvikling av hjerte-/karsykdommer.
- plantestanoler: reduksjon av kolesterol i blodet og dermed reduksjon av risiko for utvikling av hjerte-/karsykdommer.

Fem søknader relatert til barns utvikling og helse:

- alfa-linolensyre og linolsyre: nødvendig for barns normale vekst og utvikling.
- kalsium: nødvendig for normal vekst og utvikling av barns beinbygning.
- proteiner: nødvendig for normal vekst og utvikling av barns beinbygning.
- kalsium og vitamin D: nødvendig for normal vekst og utvikling av barns beinbygning.
- vitamin D: nødvendig for normal vekst og utvikling av barns beinbygning.

Avslåtte søknader:

To søknader vedrørende bruk av påstander om redusert sykdomsrisiko:

- NeOpuntia: gunstig virkning på fettverdier i blodet, særlig HDL-kolesterol.
- fermentert Lactobacillus helveticus, Evolus magre melkeprodukter: reduksjon av stivhet i arteriene.

12 søknader vedrørende bruk av påstander relatert til barns utvikling og helse:

- regulat.pro.kid IMMUN: styrking og stimulering av barns immunsystem under vekst.
- meieriprodukter: tre porsjoner meieriprodukter som en del av et variert kosthold vil fremme en helsemessig gunstig kroppsvekt i barndom og ungdom.
- meieriprodukter: Melk og ost fremmer tannhelsen hos barn.
- DHA og ARA: stimulerer nerveutviklingen i hjerne og øyne.
- regulat.pro.kid BRAIN: bidrar til mental og kognitiv utvikling hos barn.
- DHA/EPA: beroligende.
- DHA/EPA: gir sinnsro og rom for gunstig utvikling hos barn.
- DHA/EPA: syn.
- DHA/EPA: mental utvikling.
- DHA/EPA: fremmer konsentrasjon.
- DHA/EPA: hjelper til å fremme tankekapasiteten.
- DHA/EPA: hjelper til å støtte evnen til å lære.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskriften om ernærings- og helsepåstander.

Når påstandsforordningen implementeres i Norge vil virksomhetene måtte forholde seg til de innvilgede og avviste påstandene, bl.a. må eventuelle avviste påstander tas ut av bruk. Påstander om redusert sykdomsrisiko har tidligere ikke vært tillatt brukt. Adgang til bruk av helsepåstander utvides derfor når også denne kategorien påstander innvilges.

Forbrukerne vil, når påstandsforordningen trer i kraft, kunne forholde seg til et marked hvor det er større klarhet om hvilke påstander som er tillatte og hvilke som ikke er det. EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir også forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk, er vitenskapelig dokumentert.

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet. Når påstandsforordningen implementeres, vil dette gi en større klarhet med hensyn til bruken av påstander og dermed også tydeligere grunnlag for tilsynet med dette.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 0984 Kommisjonsforordning (EF) nr. 984/2009 av 21. oktober 2009 om avslag på bruk av visse helsepåstander på næringsmidler, andre enn de som viser til reduksjon av sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelser av 2 søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder andre påstander enn de som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse. Grunnlaget for å søke er artikkel 13 (5) som viser til at det må foreligge nyutviklet vitenskapelig data. Dette må ses i sammenheng med at det også skal utarbeides en liste over helsepåstander etter artikkel 13 på bakgrunn av påstander som ble sendt inn fra medlemslandene og Norge innen 31. januar 2008.

Påstandsforordningen har vært gjeldende i EU-området siden 1. juli 2007. Denne forordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert.

En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 13(5). Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13(5) i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA, som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene som innebærer avslag, forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll.

Godkjente påstander etter artikkel 13 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et fellesskapsregister, og disse må tas ut av bruk innen 6 måneder etter at forordningen trer i kraft.

Avslåtte søknader:

- Elancyl Global Silhouette: endring av kroppsfasong i løpet av 28 dager.
- LGG MAX multispecies probiotic: reduserer gastro-intestinalt ubehag.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskriften om ernærings- og helsepåstander.

Når påstandsforordningen implementeres i Norge vil virksomhetene måtte forholde seg til de innvilgede og avviste påstandene, blant annet må eventuelle avviste påstander tas ut av bruk. Påstander om redusert sykdomsrisiko har tidligere ikke vært tillatt brukt. Adgang til bruk av helsepåstander utvides derfor når også denne kategorien påstander nå innvilges.

Forbrukerne vil, når påstandsforordningen trer i kraft, kunne forholde seg til et marked hvor det er større klarhet om hvilke påstander som er tillatte og hvilke som ikke er det. EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir også forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet. Når påstandsforordningen implementeres, vil dette gi en større klarhet med hensyn til bruken av påstander og dermed også tydeligere grunnlag for tilsynet med dette.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 1024 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1024/2009 av 29. oktober 2009 om innvilgelse av og avslag på visse helsepåstander på næringsmidler som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelser av 16 søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder påstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse.

Påstandsforordningen har vært gjeldende i EU-området siden 1. juli 2007. Denne forordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert.

En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 14. Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll.

Godkjente påstander etter artikkel 14 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et fellesskapsregister, og disse må tas ut av bruk innen 6 måneder etter at forordningen trer i kraft.

Innvilgede søknader:

En søknad vedrørende bruk av påstander om redusert sykdomsrisiko:

- Tyggegummi søtet med 100% xylitol - reduksjon av plakk. Plakk er en risikofaktor for utvikling av karies hos barn.

En søknad relatert til barns utvikling og helse:

- Fosfor - nødvendig for normal vekst og utvikling av barns beinbygning.

Avslåtte søknader:

14 søknader vedrørende bruk av påstander relatert til barns utvikling og helse:

- Lactoral - hjelper til å normalisere fordøyelseskanalen etter forstyrrelser i mikrofloraen.
- Lactoral - forbedrer det genrelle immunsystemet ved å opprettholde den mikrobiologiske balansen.
- Lactoral - hjelper til å beskytte fordøyelsessystemet mot enteropatogener på grunn av sterke antagonistiske egenskaper og hjelper til å bygge den naturlige intestinale barriere.
- Lactoral - hjelper til å opprettholde den naturlige mikrofloraen i tarmen på reiser.
- Lactoral - inneholder levende probiotiske bakterier med sterke egenskaper til kolonisering av tarmkanalen isolert fra friske spedbarn som ammes.
- Mumomega - tilfører ernæring som understøtter en sunn utvikling av sentralnervesystemet.
- Efalex - kan hjelpe til å opprettholde koordineringsevnen.
- Efalex - kan hjelpe til å opprettholde konsentrasjonen.
- Efalex - kan hjelpe til å opprettholde og støtte hjerneutvikling og funksjon.
- Efalex - kan hjelpe til å opprettholde læreevnen.
- Efalex - kan hjelpe til å opprettholde og støtte øyets utvikling og funksjon.
- Efalex - kan hjelpe til å støtte et sunn utvikling av sentralnervesystemet.
- Eye q baby - gir næring som støtter utviklingen av et friskt sentralnervesystem.
- Eye q - gir næring som hjelper barn til å opprettholde en frisk hjernefunksjon.
- Eye q - gir næring som hjelper barn til å bevare konsentrasjonsevnen

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskriften om ernærings- og helsepåstander.

Når påstandsforordningen implementeres i Norge vil virksomhetene måtte forholde seg til de innvilgede og avviste påstandene, bl.a. må evt. avviste påstander tas ut av bruk. Påstander om redusert sykdomsrisiko har tidligere ikke vært tillatt brukt. Adgang til bruk av helsepåstander utvides derfor når også denne kategorien påstander nå innvilges.

Forbrukerne vil, når påstandsforordningen trer i kraft, kunne forholde seg til et marked hvor det er større klarhet om hvilke påstander som er tillatte og hvilke som ikke er det. EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir også forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet. Når påstandsforordningen implementeres, vil dette gi en større klarhet med hensyn til bruken av påstander og dermed også tydeligere grunnlag for tilsynet med dette.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 1025 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1025/2009 av 29. oktober 2009 om avslag på bruk av visse helsepåstander på næringsmidler, andre enn de som viser til reduksjon av sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelser av 2 søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder andre påstander enn de som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse. Grunnlaget for å søke er artikkel 13 (5) som viser til at det må foreligge nyutviklet vitenskapelig data. Dette må ses i sammenheng med at det også skal utarbeides en liste over helsepåstander etter artikkel 13 på bakgrunn av påstander som ble sendt inn fra medlemslandene og Norge innen 31. januar 2008.

Påstandsforordningen har vært gjeldende i EU-området siden 1. juli 2007. Denne forordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert.

En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 13(5). Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13(5) i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA, som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene som innebærer avslag, forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll.

Godkjente påstander etter artikkel 13 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et fellesskapsregister, og disse må tas ut av bruk innen 6 måneder etter at forordningen trer i kraft.

Avslåtte søknader:

- Meieriprodukt beriket med melkepeptider og magnesium: demper tegn på angstfølelse hos moderat stresspåvirkelige voksne.
- Svart te fra *Camellia Sinesis*: hjelper på konsentrasjonen.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskriften om ernærings- og helsepåstander.

Når påstandsforordningen implementeres i Norge vil virksomhetene måtte forholde seg til de innvilgede og avviste påstandene, blant annet må eventuelle avviste påstander tas ut av bruk. Påstander om redusert sykdomsrisiko har tidligere ikke vært tillatt brukt. Adgang til bruk av helsepåstander utvides derfor når også denne kategorien påstander nå innvilges.

Forbrukerne vil, når påstandsforordningen trer i kraft, kunne forholde seg til et marked hvor det er større klarhet om hvilke påstander som er tillatte og hvilke som ikke er det. EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir også forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet. Når påstandsforordningen implementeres, vil dette gi en større klarhet med hensyn til bruken av påstander og dermed også tydeligere grunnlag for tilsynet med dette.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings-

og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 1167 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1167/2009 av 30. november 2009 om avslag på bruk av visse helsepåstander på næringsmidler som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelser av fire søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder påstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse.

Påstandsforordningen har vært gjeldende i EU-området siden 1. juli 2007. Denne forordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert.

En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 14. Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll.

Godkjente påstander etter artikkel 14 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et fellesskapsregister.

Avslåtte søknader:

To søknader vedrørende bruk av påstander om redusert sykdomsrisiko:

- Malgaco mineralvann reduserer kroppens hyperglykemisk nivå.
- Ocean Spray Cranberry Products reduserer risikoen for urinveisinfeksjon.

To søknader vedrørende bruk av påstander relatert til barns utvikling og helse:

- Kinder Chocolate som hjelper barn å vokse.
- Tilskuddsblandinger avhjelper mindre mage/tarm-lidelser.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskriften om ernærings- og helsepåstander.

Når påstandsforordningen implementeres i Norge vil virksomhetene måtte forholde seg til de innvilgede og avviste påstandene, blant annet må avviste påstander tas ut av bruk.

Forbrukerne vil, når påstandsforordningen trer i kraft, kunne forholde seg til et marked hvor det er større klarhet om hvilke påstander som er tillatte og hvilke som ikke er det. EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir også forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet. Når påstandsforordningen implementeres, vil dette gi en større klarhet med hensyn til bruken av påstander og dermed også tydeligere grunnlag for tilsynet med dette.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 1168 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1168/2009 av 30. november 2009 om avslag på bruk av helsepåstand på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelse av én søknad om bruk av helsepåstand etter artikkel 13 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder andre påstander enn de som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse. Grunnlaget for å søke er artikkel 13 (5) som viser til at det må foreligge nyutviklet vitenskapelig data. Dette må ses i sammenheng med at det også skal utarbeides en liste over helsepåstander etter artikkel 13 på bakgrunn av påstander som ble sendt inn fra medlemslandene og Norge innen 31. januar 2008.

Påstandsforordningen har vært gjeldende i EU-området siden 1. juli 2007. Denne forordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert.

En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 13 (5). Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13 (5) i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA, som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene som innebærer avslag, forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll.

Godkjente påstander etter artikkel 13 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et fellesskapsregister, og disse må tas ut av bruk innen 6 måneder etter at forordningen trer i kraft.

Avslått søknad:

- Algatrim som antioksidant.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskriften om ernærings- og helsepåstander.

Når påstandsforordningen implementeres i Norge vil virksomhetene måtte forholde seg til de innvilgede og avviste påstandene, blant annet må avviste påstander tas ut av bruk.

Forbrukerne vil, når påstandsforordningen trer i kraft, kunne forholde seg til et marked hvor det er større klarhet om hvilke påstander som er tillatte og hvilke som ikke er det. EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir også forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet. Når påstandsforordningen implementeres, vil dette gi en større klarhet med hensyn til bruken av påstander og dermed også tydeligere grunnlag for tilsynet med dette.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 R 1170 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1170/2009 av 30. november 2009 om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/46/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1925/2006 som gjelder positivlistene om vitamin- og mineralforbindelser som kan tilsettes næringsmidler inkludert kosttilskudd (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Kosttilskudddirektivet 2002/46/EF og berikingsforordningen (EF) nr. 1925/2006 inneholder begge lister over hvilke vitamin- og mineralforbindelser som kan brukes i kosttilskudd og matvarer. Nye vitamin- og mineralforbindelser kan inkluderes på positivlistene til kosttilskudddirektivet og berikingsforordningen dersom forbindelsen er helsemessig trygg og har god biotilgjengelighet (jf. henholdsvis fortekst 11/artikkel 4.5 og artikkel 3). Forordning (EF) nr. 1170/2009 inkluderer en rekke nye vitamin- og mineralforbindelser på vedleggene til kosttilskuddsdirektivet og berikingsforordningen (12 vitaminforbindelser, 55 mineralforbindelser). Forbindelsene har vært tillatt brukt i en overgangsperiode som opphørte 31. desember 2009. EFSA har vurdert alle de nye forbindelsene. Forordningen trådte i kraft i EU 20. desember 2009. Bor og silisium er nye tillatte mineraler på vedlegg 1. Forordningen inneholder fullstendige og konsoliderte lister over stoffene, som vil erstatte de nåværende listene i de nevnte rettsaktene.

Merknader

Rettsakten krever endring av henholdsvis forskrift 20. mai 2004 nr. 755 om kosttilskudd, og ny forskrift om tilsetning av vitaminer, mineraler og andre stoffer til næringsmidler - som vil implementere forordning (EF) nr. 1925/2006 i norsk regelverk.

Rettsakten antas ikke å få noen administrative konsekvenser for Mattilsynet. Rettsakten antas heller ikke å få økonomiske konsekvenser for Mattilsynet eller næringen. Det er fordelaktig at positivlistene utvides med forbindelser som EFSA har vurdert som helsemessig trygge og har god biotilgjengelighet. Dette innebærer at industrien har et større spekter av stoffer å velge mellom ved produksjon av kosttilskudd og ved tilsetning av vitaminer og mineraler til matvarer.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0304 Kommisjonsforordning (EU) nr. 304/2010 av 9. april 2010 om endring av vedlegg II til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 396/2005 når det gjelder maksimalgrenseverdier for 2-fenylfenol i og på visse produkter (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten setter maksimalgrenser for rester av 2-fenylfenol i appelsin og pære. Bakgrunnen er at EFSA fant dette nødvendig under vurderingen av stoffet for godkjenning til bruk som post-harvest-middel (behandling etter høsting) i disse kulturene.

Basert på den tilgjengelige informasjonen er en maksimalgrenseverdi på 5 mg/kg for appelsiner vurdert som akseptabel i forhold til forbrukernes sikkerhet. Når det gjelder pærer var de tilgjengelige restanalysedataene ikke akseptable. EFSA kunne derfor ikke foreslå noen grenseverdi, deteksjonsgrensa settes da automatisk på 0,05 mg/kg.

Merknader

Rettsakten krever endring i norsk forskrift om rester av plantevernmidler i næringsmidler og fôr.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og integreringsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0375 Kommisjonsforordning (EU) nr. 375/2010 av 3. mai 2010 om avslag på bruk av helsepåstand på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelse av én søknad om bruk av helsepåstand etter artikkel 13 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder andre påstander enn de som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse. Grunnlaget for å søke er artikkel 13 (5) som viser til at det må foreligge nyutviklet vitenskapelig data. Dette må ses i sammenheng med at det også skal utarbeides en liste over helsepåstander etter artikkel 13 på bakgrunn av påstander som ble sendt inn fra medlemslandene og Norge innen 31. januar 2008.

Påstandsforordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert. En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 13(5). Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13(5) i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland.

Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA, som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene som innebærer avslag, forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll. Godkjente påstander etter artikkel 13 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et register, og disse må tas ut av bruk innen 6 mnd etter at den aktuelle forordningen trer i kraft.

Avslått søknad

Lactobacillus plantarum 299v (DSM 9843) bedrer jernopptak.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskrift 17. februar 2010 om ernærings- og helsepåstander.

Virksomhetene:

Virksomhetene vil måtte forholde seg til avviste påstander og ta disse ut av bruk.

Forbrukerne:

EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Mattilsynet:

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0376 Kommisjonsforordning (EU) nr. 376/2010 3 mai 2010 om endring av forordning (EF) nr. 983/2009 om innvilgelse og avslag på visse helsepåstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer bruksbetingelsene i allerede innvilgede søknader i forordning (EF) nr. 983/2009. Sistnevnte rettsakt inneholder avgjørelser av søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder påstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse.

De konkrete påstandene i forordning (EF) nr. 983/2009 som endres gjelder plantesteroler/stanolers effekt på blodkolesterol og effekten ALA (omega-3)/LA(omega-6) har på normal vekst og utvikling hos barn. Etter at forordningen ble vedtatt har man på bakgrunn av nye vurderinger fra EFSA sett at de opprinnelige fastsatte bruksbetingelsene må endres. For plantesteroler/stanolers innføres mer spesifikke krav til hva informasjonen til forbruker skal inneholde og for hvilke produkter det kan gis opplysninger om størrelsen på effekten. For ALA/LA endres angivelsen av inntaket fra % av total energi til gram.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en endring i henvisningsbestemmelsen i forskrift 17. februar 2010 om ernærings- og helsepåstander hvor forordning (EF) nr. 983/2009 implementeres.

Virksomhetene:

Virksomhetene som bruker denne typen påstander vil måtte endre sine påstander i tråd med de endrede bruksbetingelsene.

Forbrukerne:

Endringene innebærer at det må gis en mer omfattende informasjon til forbrukerne.

Mattilsynet:

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og integreringsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0382 Kommisjonsforordning (EU) nr. 382/2010 av 5. mai 2010 om avslag på bruk av helsepåstander på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelse av fire søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder andre påstander enn de som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse. Grunnlaget for å søke er artikkel 13 (5) som viser til at det må foreligge nyutviklet vitenskapelig data. Dette må ses i sammenheng med at det også skal utarbeides en liste over helsepåstander etter artikkel 13 på bakgrunn av påstander som ble sendt inn fra medlemslandene og Norge innen 31. januar 2008.

Påstandsforordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert. En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 13(5). Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13(5) i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA, som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene som innebærer avslag, forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll.

Godkjente påstander etter artikkel 13 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et register, og disse må tas ut av bruk innen 6 mnd etter at den aktuelle forordningen trer i kraft.

Avslåtte søknader

- Natural Push-Up® Tablets and Natural Push-Up® Capsules - NPU-tabletter etterligner brystvekstprosessen hos kvinner gjennom 8-PN (8-prenylnaringenin)
- Bimuno BT (BGOS) Prebiotic - Medvirker til en sunn mage- og tarmfunksjon (GI)
- Bimuno BT (BGOS) Prebiotic - Støtter ditt naturlige forsvar
- Gum Periobalance TM tabletter og tyggegummi - Gum Periobalance TM , medvirker sammen med riktig munnhygiene til å rette opp balansen i mikrofloraen i munnen og forbedre munnhelsen

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskrift 17. februar 2010 om ernærings- og helsepåstander.

Virksomhetene:

Virksomhetene vil måtte forholde seg til avviste påstander og ta disse ut av bruk.

Forbrukerne:

EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Mattilsynet:

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0383 Kommisjonsforordning (EU) nr. 383/2010 av 5. mai 2010 om avslag på bruk av helsepåstand på næringsmidler, andre enn de som gjelder påstander om redusert sykdomsrisiko og barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelse av én søknad om bruk av helsepåstand etter artikkel 13 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder andre påstander enn de som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse. Grunnlaget for å søke er artikkel 13 (5) som viser til at det må foreligge nyutviklet vitenskapelig data. Dette må ses i sammenheng med at det også skal utarbeides en liste over helsepåstander etter artikkel 13 på bakgrunn av påstander som ble sendt inn fra medlemslandene og Norge innen 31. januar 2008.

Påstandsforordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert. En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 13(5). Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 13(5) i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA, som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene som innebærer avslag, forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll. Godkjente påstander etter art 13 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et register, og disse må tas ut av bruk innen 6 mnd etter at den aktuelle forordningen trer i kraft.

Avslått søknad

- Fiber- og proteinrikt mjølkprodukt - Dette produktet reduserer sultfølelsen.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskrift 17. februar 2010 om ernærings- og helsepåstander.

Virksomhetene:

Virksomhetene vil måtte forholde seg til avviste påstander og ta disse ut av bruk.

Forbrukerne:

EFSA's vurdering av de enkelte søknadene gir forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Mattilsynet:

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0384 Kommisjonsforordning (EF) nr. 384/2010 av 5. mai 2010 om innvilgelse og avslag på bruk av visse helsepåstander på næringsmidler som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder avgjørelser av tre søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i forordning (EF) nr. 1924/2006 om bruk av ernærings- og helsepåstander på næringsmidler (påstandsforordningen). Helsepåstander etter denne bestemmelsen gjelder påstander som viser til redusert sykdomsrisiko og til barns utvikling og helse.

Påstandsforordningen er oppbygd slik at det må utvikles og vedtas et utfyllende regelverk før bruken av ernærings- og helsepåstander er fullt ut harmonisert. En del av det utfyllende regelverket som skal utvikles med grunnlag i påstandsforordningen, er godkjente helsepåstander etter forordningens artikkel 14. Det er den enkelte virksomhet som sender inn søknader om bruk av helsepåstander etter artikkel 14 i påstandsforordningen til den kompetente myndighet i et medlemsland. Medlemslandene skal så behandle og vurdere søknaden etter de bestemmelsene som fremgår av forordning (EF) nr. 353/2008 før den videresendes EFSA som vurderer det vitenskapelige grunnlaget for søknaden. Kommisjonen tar vurderingene fra EFSA i betraktning når søknadene avgjøres. Avgjørelsene forelegges også Rådet/Parlamentet etter regelverksprosedyren med kontroll.

Godkjente påstander etter artikkel 14 vil bli oppført på en liste. Disse påstandene kan benyttes av andre virksomheter i samsvar med de vilkår som fremgår av beslutningen. Påstander som ikke godkjennes vil også fremgå av et register.

Innvilget søknad:

Reduksjon av sykdomsrisiko - Fytosteroler/fytostanolestere - Det er påvist at fytosteroler/fytostanolestere senker/reduserer blodkolesterolet. Høyt blodkolesterol er en risikofaktor i utviklingen av koronar hjertesykdom.

Avslåtte søknader:

Reduksjon av sykdomsrisiko- Lykopen-mysekompleks - Lykopen-mysekompleks hindrer oksidativ skade på lipoprotein i plasma, noe som dermed reduserer oppbyggingen av plakk i arteriene og reduserer risikoen for hjertesykdom, slagtilfeller og andre kliniske komplikasjoner som følge av aterosklerose.

- BimunoTM (BGOS) Prebiotic - Jevnlig inntak av BimunoTM (BGOS) Prebiotic medvirker til vern mot de skadelige bakteriene som kan føre til reisediaré.

Merknader

Forordningen implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskrift 17. februar 2010 om ernærings- og helsepåstander.

Virksomhetene:

Virksomhetene vil måtte forholde seg til avviste påstander og ta disse ut av bruk.

Forbrukerne:

EFSAAs vurdering av de enkelte søknadene gir forbrukerne større trygghet for at de påstandene som er i bruk er vitenskapelig dokumentert.

Mattilsynet:

Tilsyn med bruken av helsepåstander inngår i det ordinære tilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel XVI Kosmetikk

32010 L 0004 Kommissjonsdirektiv 2010/4/EU av 8. februar 2010 om endring av rådsdirektiv 76/768/EØF om kosmetiske produkter for tilpasning av vedlegg III til den tekniske utviklingen (vedlegg II kap XVI HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktivet gir en mindre justering av vedlegg III i EUs grunndirektiv på kosmetikkområdet, rådsdirektiv 76/768/EØF. Vedlegg III lister stoffer det er tillatt å anvende på visse vilkår. Direktivet medfører en mindre endring av reguleringen av hårfargestoffer. To slike stoffer som har vært ført opp i vedlegget som midlertidig godkjent siden 2001 blir ved denne endringen tillatt uten tidsbegrensning på innskjerpede bruksvilkår. Tidligere EU løpenummere: 2,26 og 2,29.

Merknader

Direktivet medfører tilsvarende endring av forskrift 1995 nr. 871 for produksjon, import og frambud mv. av kosmetikk og kroppspoleieprodukter.

- Administrative konsekvenser

Direktivet medfører ikke noen utvidelse av kosmetikkforskriftens allerede meget omfattende spesifikke stoffregulering. Implementeringen medfører derfor ikke noen administrative konsekvenser verken for norsk næringsliv eller forvaltning.

- Økonomiske konsekvenser for norsk næringsliv

Medlemmene av Kosmetikkleverandørenes forening (KLF) står for ca 70 % av utbudet av kosmetikk i Norge. KLF er medlem av den europeiske bransjeorganisasjonen COLIPA som samarbeider nært med Europakommisjonen ved utarbeidelse av direktiver innen kosmetikkområdet. Bransjen har stor innflytelse på dette arbeidet. COLIPA har ikke hatt innvendinger til reguleringstiltaket i direktiv 2010/4/EU slik det nå er vedtatt i EU. Det er lagt inn en romslig overgangstid etter COLIPAs ønske. Etter det Mattilsynet kjenner til kom det ikke inn innvendinger fra annen industri da Europakommisjonen hørte direktivutkastet. Dette indikerer at tiltaket ikke innebærer noen nevneverdig økonomisk belastning for næringslivet innen EU. Det kan tvert imot være økonomisk fordelaktig for kosmetikkindustrien ved at tilliten til at parfymeingredienser er trygge i bruk øker. Ingen av produktene som berøres av tiltaket produseres i Norge. Gjennom KLFs medlemskap i COLIPA er også norske næringslivsinteresser ivaretatt. Norsk næringsliv blir dermed ikke nevneverdig berørt økonomisk.

- Økonomiske konsekvenser for forvaltningen/tilsynet

Ingen. Nye bestemmelser som innføres bør prinsipielt følges opp med kontrolltiltak. Mattilsynet anser det allikevel ikke nødvendig å øke tilsynsavgiften som følge av disse nye kravene i regelverket.

- Samfunnsøkonomisk lønnsomhet

EU har gjennomført tiltaket på grunnlag av risikovurderinger ved sin vitenskapskomité SCCP. Et av stoffene er et sekundært amin som kan omdannes til kreftfremkallende nitrosamin dersom det er sammen med nitroserende annen ingrediens. Det er nå innført forbud mot slik blanding samtidig som den maksimalt tillatte konsentrasjonen er satt ned fra 1,0 % til 0,2 %. Det andre stoffet er sterkt allergifremkallende, men produkter som inneholder stoffet får nå en mye strengere advarselsmerking i forhold til allergi. Tiltaket har derfor en helsegevinst samtidig som kostnadene vil være neglisjerbare. Gjennomføring vil dermed være samfunnsøkonomisk lønnsomt.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder prøving og sertifisering

Kapittel XII Næringsmidler

32010 H 0161 Kommisjonsrekommendasjon 2010/161/EU av 17. mars 2010 om overvåkning av perfluorerte forbindelser i mat (vedlegg II kap XII HOD gr3)

Sammendrag av innhold

Perfluoroktylsulfonat (PFOS) og perfluoroktylsyre (PFOA) er de to mest kjente perfluorerte organiske forbindelsene. De har kjente helse- og miljøskadelige effekter i høye konsentrasjoner, og er persistente slik at de kan gjenfinnes i miljøet. PFOS og PFOA tilhører en stor gruppe stoffer som kalles perfluorerte organiske forbindelser (PFCs). Stoffene har unike vann- og fettavvisende egenskaper, og brukes for eksempel i slippbelegg på kokekar og i pustende, vanntette materialer. EFSA vurderte PFOS og PFOA i 2008. Konklusjonen fra denne risikovurderingen viste lav sannsynlighet for uheldige helseeffekter som følge av inntak av disse forbindelsene. Eneste mulige unntak er høykonsumenter av fisk, som kan få en svak overskridelse av TDI for PFOS. I risikovurderingens konklusjon ble det også poengtert mangel på data. Kommisjonen har derfor etablert en anbefaling om overvåkning av PFOS, PFOA og forløpere til disse i 2010 og 2011.

Merknader

Rekommendasjonen medfører ikke behov for regelverksendringer.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og integreringsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 D 0169 Kommisjonsvedtak 2010/169/EU av 19. mars 2010 om at 2,4,4'-triklor-2'-hydroksydifenyl eter ikke skal inngå i EU-listen over tilsetningsstoffer i plast som er tillatt å bruke i produksjon av plastmaterialer og gjenstander ment å komme i kontakt med næringsmidler under direktiv 2002/72/EF (vedlegg II kap XII HOD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler Kommisjonens vedtak om ikke å inkludere triklosan i EU-listen (positivliste), i henhold til vedlegg III til kommisjonsdirektiv 2002/72/EF (plastdirektivet). Dette fordi produsenten har trukket søknaden tilbake.

Kommisjonsdirektiv 2002/72/EF regulerer bruk av plast i matkontaktmaterialer. Vedlegg III til dette direktivet etablerer en EU-liste over tilsetningsstoffer som kan brukes i produksjon av platen. Frem til 31. desember 2009 har det vært tillatt å bruke andre tilsetningsstoffer enn de som sto på listene, forutsatt at de var i samsvar med artikkel 3 i forordning (EF) nr. 1935/2004 (rammeforordningen for matkontaktmaterialer), som sier at stoffene skal være helsemessig trygge.

Fra 1. januar 2010 ble EU-listen en lukket positivliste, som ekskluderer bruk av andre tilsetningsstoffer enn de som står på listen. Unntaket er de 17 stoffene som skal overflyttes til EU-listen fra en foreløpig liste - "venteliste" - som ligger på Kommisjonens hjemmeside. EFSA har gitt en positiv vurdering av alle stoffene, og de vil fortløpende overføres til EU-listen.

23. mars 1998 sendte Ciba Inc inn en søknad om å få bruke 2,4,4'-triklor-2'-hydroksydifenyl eter (triklosan) som tilsetningsstoff i plast brukt i matkontaktmaterialer. Stoffet ble plassert på den foreløpige listen, "ventelisten", over tilsetningsstoffer.

15. mars 2004 konkluderte EFSA med at stoffet kunne aksepteres, under forutsetning av at stoffet ikke migrerer over i næringsmiddelet i mengder over 5mg/kg næringsmiddel. Det oppfylte dermed kriteriene for å kunne flyttes over på EU-listen.

21. april 2009 informerte Ciba Inc om at de ønsket å trekke søknaden om triklosan tilbake fordi de mente det ikke lenger var aktuelt å bruke dette stoffet i plast.

Ettersom det ikke lenger finnes en gyldig søknad, har Kommisjonen fattet vedtak 19. mars 2010 om ikke å inkludere triklosan i EU-listen. Stoffet er samtidig fjernet fra den foreløpige listen. Matkontaktmaterialer av plast produsert med triklosan før 1. november 2010 kan brukes frem til 1. november 2011.

Merknader

Rettsakten medfører ingen behov for endring i matkontaktforskriften, da det idag er positivlisten samt den foreløpige "ventelisten" som gjelder. Triclosan er nå fjernet fra listene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 D 0172 Kommisjonsvedtak 2010/172/EU 22. mars 2010 om endring av vedtak 2002/840/EF om godkjente bestrålingsanlegg i tredjeland (vedlegg II kap XII HOD gr3)

Sammenheng av innhold

Rettsakten er en godkjenning av tre bestrålingsanlegg i India. Ifølge direktiv 1999/2/EF kan bestrålte næringsmidler bare importeres fra tredjeland når de er behandlet ved et bestrålingsanlegg godkjent av EU. En liste over slike godkjente anlegg er etablert gjennom kommisjonsvedtak 2002/840/EF. Kommisjonen har mottatt søknader om godkjenning av tre anlegg fra myndighetene i India. De aktuelle anleggene er inspisert av eksperter i Kommisjonen og funnet å være i overensstemmelse med kravene i direktiv 1999/2/EF. Forskrift 20. mars 2001 nr. 504 om behandling av næringsmidler med ioniserende stråling gjennomfører direktivene 1999/2/EF og 1999/3/EF. De nylig EU-godkjente bestrålingsanleggene i India føres opp på Mattilsynets offisielle liste over godkjente bestrålingsanlegg i tredjeland.

Merknader

Rettsakten medfører ikke behov for en regelverksendring. Rettsakten medfører heller ingen administrative eller økonomiske konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne- og likestillingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-MILJØVERNDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV-ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDELFRIHET

Vedlegg XX Miljø

32008 L 0101 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/101/EF av 19. november 2008 om endring av direktiv 2003/87/EF for å innlemme luftfartssektoren i EUs kvotesystem for handel med klimagasser (vedlegg XX kap III MD gr1)

Sammendrag av innhold

Luftfartssektoren representerer et raskt voksende bidrag til klimagassutslippene, men internasjonal luftfart er ikke omfattet av forpliktelsene under Kyotoprotokollen på grunn av vanskeligheter med å komme til enighet om hvordan ansvaret for utslippene skulle fordeles. Partene i Kyotoprotokollen ble i stedet enige om å arbeide med utslippsreduksjoner gjennom ICAO ("International Civil Aviation Organization"). ICAO har stilt seg positive til kvotehandel, men arbeidet har foreløpig ikke resultert i konkrete tiltak for å redusere klimagassutslipp fra luftfarten. På denne bakgrunn har Kommisjonen foreslått at luftfartssektoren innlemmes i det eksisterende europeiske kvotesystemet for handel med klimagasser.

ICAO Assembly konkluderte i september 2007 med at innføring av markedsbaserte virkemidler for å redusere klimagassutslipp, f.eks. kvotesystemer, kun skal gjøres på grunnlag av gjensidig samtykke mellom land. EU og andre ECAC-land (til sammen 41 europeiske land, inkl. Norge) reservert seg mot denne konklusjonen, og forbeholder seg retten til å innføre markedsbaserte virkemidler mot andre lands vilje.

Direktivet innebærer at CO₂-utslipp fra luftfartssektoren blir inkludert i EUs kvotesystem fra 2012. (Direktivet om inkludering av luftfart er i praksis en endring av det eksisterende kvotedirektivet, direktiv 2003/87/EF.) Direktivet innebærer at det blir kvoteplikt for samtlige luftfartsselskaper som lander eller tar av innenfor EU, inkludert innenriks flyvninger og flyvninger til og fra land utenfor EU. Det må med andre ord svares kvoter tilsvarende CO₂-utslippene fra disse flyvningene.

Kommisjonen skal arbeide for inngåelse av en global avtale for å redusere utslipp fra luftfart. I mangel av en global avtale, skal det søkes inngått bilaterale avtaler med tredjeland. I tilfeller hvor tredjeland oppretter tilsvarende regelverk kan Kommisjonen beslutte å unnta fra kvoteplikten utslipp som stammer fra flyvninger fra tredjelandet til EU.

Tildelingen av kvoter vil bli harmonisert på EU-nivå. Dette innebærer at tildelingsreglene vil være de samme i alle medlemsstatene, men det praktiske arbeidet med kvotetildeling, overvåking og rapportering vil foregå på medlemsstatsnivå. Luftfartsselskaper som gjentatte ganger ikke etterlever regelverket kan som et siste utfall bli nektet å operere i EU, jf. endringer i kvotedirektivets art. 16.

Samlet kvotemengde

Samlet antall kvoter som tildeles luftfartssektoren i 2012 skal tilsvare 97 % av luftfartssektorens gjennomsnittlige årlige utslipp i perioden 2004-2006, jf. art. 3c nr. 1. I perioden 2013-2020 skal den gjennomsnittlige årlige kvotemengden reduseres med to prosentpoeng, til 95 % av det samme historiske grunnlaget, jf. art. 3c nr. 2. Dette vil bidra til å begrense veksten i utslippene fra sektoren. Fordi internasjonal luftfart ikke er omfattet av utslippsforpliktelsen under Kyotoprotokollen vil kvotene som tildeles luftfartssektoren ikke bli fulgt av kyotokvoter (AAU). Ved å endre registerforordningen fra 2012 slik at kyotokvotene skilles fra EU-kvotene i de løpende transaksjonene, åpnes det for at både "flykvotene" og EU-kvotene skal kunne omsettes fritt mellom aktørene i kvotesystemet. "Flykvotene" som er utstedt til luftfartssektoren skal ikke kunne anvendes av andre sektorer til oppgjør for deres kvoteplikt innenfor EUs kvotesystem, jf. art. 12. nr. 3. Luftfartsselskapene skal imidlertid kunne benytte EU-kvoter fra bedriftskvotesystemet til oppgjør for kvoteplikten. I den grad luftfartsselskapene velger å innlevere kvoter som medlemsstatene kan bruke til oppgjør for utslippsforpliktelsen under Kyotoprotokollen (dvs. EU-kvoter som er backet av AAU-kvoter, CDM-kvoter eller JI-kvoter) skal disse kvotene samles opp i det sentrale EU-registeret og fordeles

forholdsmessig blant medlemsstatene og brukes til oppgjør under Kyotoprotokollen for den delen av medlemsstatenes utslipp som stammer fra innenriks luftfart, jf. endringene i kvotedirektivets artikkel 19 nr. 3(b). I den grad luftfartssektoren leverer så mange kyoto-kvoter at det blir et overskudd etter at medlemsstatenes nasjonale utslipp er dekket, vurderer Kommisjonen å spare disse kvotene til bruk i et eventuelt fremtidig internasjonalt kvotesystem for luftfart. Denne tilnærmingen vil være en fordel for land som har en relativt stor andel nasjonal luftfart (Norge), og en ulempe for land som har en liten andel nasjonal luftfart (Nederland). Kommisjonen har ikke ønsket at medlemsstatene selv skulle disponere innleverte kyoto-kvoter ettersom dette ville kunne medføre et press på nasjonale luftfartsselskaper til å prioritere levering av kyoto-kvoter fremfor fly-kvoter. Kommisjonen har også vært opptatt av å utjevne eventuelle tilfeldige fordeler et land kunne få som følge av at deres selskaper velger å levere kyoto-kvoter.

Tildeling av kvoter

15 % av den samlede kvotemengden skal tildeles ved salg. Resten tildeles vederlagsfritt. Dette gjelder både 2012 og perioden 2013-2020. Adgangen til å justere salgsandelen i forbindelse med revideringen av kvotedirektivet ble ikke benyttet. De vederlagsfrie kvotene fordeles (på grunnlag av en søknad til den administrerende medlemsstaten) proporsjonalt mellom alle luftfartsselskapene som omfattes av kvotesystemet. Fordelingen gjøres på grunnlag av en norm/benchmark - dvs. kvoter per tonn-kilometer. Kvotene vil bli utstedt innen 28. februar hvert år, første gang den 28. februar 2012. Kvotene som skal dekke utslippene fra den kvotepliktige må innleveres til det kompetente organet i den administrerende medlemsstaten innen 30. april året etter at utslippene fant sted, første gang innen den 30. april 2013. Kommisjonen vil vedta en egen forordning om antallet kvoter som skal selges av hver enkelt medlemsstat, og om hvordan kvotesalget skal foregå. Det blir opp til medlemsstatene å avgjøre bruken av inntektene fra kvotesalg. Medlemsstatene skal rapportere om hvordan inntektene brukes. De oppfordres til å investere i utslippsreducerende tiltak, forskning på lavutslippsfly, tiltak for å redusere avskoging i utviklingsland, samt transportformer med lave utslipp. Luftfartsselskaper som legger ned driften i løpet av en tildelingsperiode vil fortsatt få utdelt kvoter gjennom resten av tildelingsperioden.

Kvoterreserve

Det skal settes av en kvoterreserve forbeholdt nye luftfartsselskaper og luftfartsselskaper i sterk vekst. Kvoterreserven utgjør 3 % av den samlede kvotemengden. Med sterk vekst menes minst 18 % økning i utslippene fra 2010 til 2014, jf. art. 3f nr. 1 bokstav (b). Det er ikke etablert en egen reserve for 2012. Utdeling av kvoter er et engangstilbud, og beslutningen om hvor mange kvoter som vil bli utdelt skal fattes senest 30.9.2016, jf. artikkel 3f nr. 7. En forutsetning for å få tildelt kvoter fra reserven er at nyetableringen eller utvidelsen ikke bare er en videreføring av et annet luftfartsselskaps tidligere aktiviteter. Ett luftfartsselskap kan ikke få tildelt mer enn 1 000 000 kvoter fra reserven for å dekke en utvidelse av virksomheten. Kvoter som ikke tildeles fra reserven skal selges av medlemsstatene.

Bruk av kvoter fra de prosjektbaserte Kyotomekanismene - CDM/JI

I 2012 begrenses adgangen for luftfartsselskapene til å dekke sine utslipp med kvoter fra de fleksible kyotomekanismene (CDM og JI) til 15 % av innleverte kvoter. Prosentsatsen vil bli revidert før perioden 2013-2020, men skal tilsvare minst 1,5 % av innleverte kvoter. Den endelige prosentsatsen vil bli offentliggjort senest seks måneder før starten av en ny tildelingsperiode.

Administrering av ordningen

For å redusere de administrative kostnadene, skal luftfartsselskapene bare måtte forholde seg til én medlemsstat med hensyn til praktiske forhold, for eksempel tildeling og innlevering av klimakvoter. Selskaper som er hjemmehørende i Europa vil bli administrert av det landet som har utstedt tillatelsen til det aktuelle selskapet. Når det gjelder luftfartsselskaper fra tredjeland, vil selskapet bli administrert av den medlemsstaten som har den største andelen av selskapets utslipp i basisåret, jf. art. 18a nr. 1. (Med basisår menes 2006 med mindre selskapet ikke opererte innenfor EU før den tid, i så fall menes utslippene i det første året selskapet opererte i EU.) For å sikre likebehandling av luftfartsselskaper vil Kommisjonen fastsette harmoniserte regler for hvordan administreringen skal foregå. Kommisjonen skal liste opp hvilke luftfartsselskaper som administreres av hvilken medlemsstat. Listen skal oppdateres årlig innen 1. februar.

Andre effekter på klimaet

Kvoteplikten gjelder kun utslipp av CO₂. Det skal ikke innføres en multiplikator for å ta hensyn til klimaeffektene av NOx-utslipp. Kommisjonen vil i stedet legge frem et separat forslag om virkemidler for å redusere NOx-utslipp.

Unntak fra kvoteplikten

Det gis unntak for kvoteplikten for luftfartsselskaper som i tre påfølgende firemåneders-perioder gjennomfører mindre enn 243 avganger per periode, eller flyvninger som har årlige utslipp på mindre enn 10 000 tonn CO₂. Dette unntaket er ment å støtte flyselskaper fra utviklingsland. Offisielle flyvninger med regjerende monarker, statsoverhoder, regjeringssjefer og regjeringsmedlemmer fra land utenfor EU er også unntatt fra kvoteplikten. (Tilsvarende flyvninger for monarker, statsoverhoder osv. fra land innenfor EU, er derimot ikke unntatt fra kvoteplikten.) Følgende flyvninger er også unntatt fra kvoteplikten: Militærflyvninger, lete- og redningsflyvninger, brannslukking, humanitære flyvninger, forskningsflyvning, ambulansflyvninger, flyvertrening, VFR-flyvninger (flyvninger utført i samsvar med visuelflygereglene), flyvninger som, uten å mellomlande, lander på samme flyplass som den tar av, fly med en maksimum take-off-vekt på under 5 700 kg, flyvninger som foretas som en public service obligation (PSO) til destinasjoner i EUs ytre områder etter art. 299 nr. 2 i traktaten, eller på ruter som har en kapasitet på mindre enn 30 000 seter i året.

Innvirkning på billettprisen

Gitt at luftfartsselskapene viderefører kostnadene fullt ut til passasjerene regner Kommisjonen med at kostnadene ved en flyreise (tur/retur) vil øke med mellom 40 og 320 kroner, avhengig av reisesens lengde.

Revidering av kvotesystemet i 2014

Ny artikkel 30 nr. 4 krever at Kommisjonen innen 1. desember 2014 vurderer kvotesystemet og åpner for at Kommisjonen kan foreslå endringer. Eventuelle endringer som følge av denne bestemmelsen vil gjelde perioden fra og med 2021. Det er ikke lagt opp til å endre systemet i løpet av perioden 2013-2020 selv om utfallet av COP 15 under Klimakonvensjonen i København i 2009 vil kunne medføre behov for enkelte justeringer i systemet.

For øvrig gjelder de samme reglene som i kvotedirektivet (direktiv 2003/87/EF), som endret ved mekanismedirektivet (direktiv 2004/101/EF).

Merknader

Regjeringen er opptatt av å få etablert tilstrekkelige virkemidler knyttet til utslipp fra luftfart. Regjeringen arbeider også for at klimagassutslipp fra internasjonal luftfart skal bli omfattet av forpliktelsene under Kyotoprotokollen.

Direktivet vil også omfatte norske luftfartsselskaper, som dermed vil bli kvotepliktige i samsvar med bestemmelsene i direktivet.

Norge har CO₂-avgift på innenlandsk bruk av flybensin. Denne avgiften er på 65 øre pr. liter bensin eller ca. 255 kroner pr. tonn CO₂. Det er ikke avgift på bensin brukt til internasjonal luftfart fordi en rekke bilaterale avtaler mellom EU-landene og tredjeland er til hinder for slik avgiftslegging.

Direktivet trådte i kraft 2. februar 2009, dvs. 20 dager etter at det ble tatt inn i Official Journal. Medlemsstatene har formelt sett 12 måneder på å gjennomføre direktivet i nasjonal rett, men det stilles krav om at de omfattede luftfartsselskapene innen 31. august 2009 fremlegger utkast til overvåkings- og rapporteringsplaner for godkjenning. Godkjente overvåkings- og rapporteringsplaner skal legges til grunn for innsamlingen av utslipps- og trafikkdata i perioden 1.1.2010-31.12.2010. Data som er innsamlet i denne perioden skal ifølge direktivet legges til grunn for den vederlagsfrie tildelingen av kvoter. Selskaper som ikke innleverer utslippsdata for 2010 vil ikke få tildelt kvoter vederlagsfritt. Norsk frist for gjennomføring av direktivet vil ikke begynne å løpe før det er fattet vedtak om inkludering av direktivet i EØS-avtalen.

Norge stiller seg positiv til tiltak for å redusere klimagassutslipp fra luftfartssektoren. Regjeringen er prinsipielt tilhenger av å utvide kvotesystemet til transportsektoren.

Gjennomføring i norsk rett forutsetter endringer i klimakvoteloven og klimakvoteforskriften. Beslutningen i EØS-komiteen vil bli tatt med forbehold om Stortingets samtykke etter EØS-avtalens artikkel 103.

Sakkyndige instansers merknader

Kommisjonens initiativ til å begrense klimaeffektene fra luftfartssektoren har tidligere vært presentert for spesialutvalget 7. desember 2005, 26. april 2006, 13. februar 2007 og 29. februar og 26. november 2008, samt på EU/EØS-referansegruppen for miljø 19. april 2006 og 19. november 2008. Kommisjonens forslag til direktiv om inkludering av luftfart i kvotesystemet har vært på nasjonal høring fra 23. mai til 1. september 2008. Høringsuttalelsene er tilgjengelige på Miljøverndepartementets hjemmesider.

En interdepartemental arbeidsgruppe har arbeidet med spørsmål knyttet til EØS-relevans og eventuelle behov for tilpasninger til direktivet. Det er nå enighet mellom EØS/EFTA-landene og Kommisjonen om de tekniske tilpasningene til direktivet, samt at direktivet skal innlemmes i EØS-avtalen uten materielle tilpasninger. Høringsnotat med forslag til nasjonal gjennomføring av luftfartskvotedirektivet i norsk rett, herunder forslag til endringer i klimakvoteloven og klimakvoteforskriften, ble sendt på nasjonal høring 8. november 2010 med høringsfrist 22. desember 2010. Lovproposisjon forventes lagt fram for Stortinget våren 2011.

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XV Farlige stoffer

32010 D 0071 Kommissjonsbeslutning 2010/71/EU av 8. februar 2010 om at diazinon ikke inkluderes i vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) (vedlegg II kap XV MD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) innførte regler for godkjenning av aktive stoffer (biocider) og biocidprodukter på EU/EØS-markedet. Bakgrunnen for utvikling og gjennomføring av dette regelverket er at mange biocider har svært betenkelige egenskaper i forhold til effekter på miljø og helse. Godkjenning av denne typen stoffer og produkter, som er basert på svært grundige vurderinger, bidrar derfor til økt beskyttelse av miljøet og menneskers helse. Gjennom bestemmelser i forordning (EF) nr. 1451/2007 etableres det en liste over aktive stoffer som skal vurderes i forhold til inkludering på vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF. Stoffet diazinon er inkludert i denne listen for bruk i produktgruppe 18 - insektmidler, middmidler og produkter til bekjempelse av andre leddyr.

Fristen for innsendelse av fullstendig dokumentasjon for aktive stoffer til bruk i produkttype 18 var 30. april 2006. Imidlertid var det ikke innen tidsfristen kommet inn noen fullstendig dokumentasjon. Kommisjonen informerte medlemsstatene om dette, og denne informasjonen ble også offentliggjort elektronisk 14. juni 2006. Innen tre måneder etter den elektroniske offentliggjøringen tilkjennega en virksomhet interesse for å ta over som deltaker for diazinon til bruk i produktgruppe 18. Det derfor ble gitt ny tidsfrist i henhold til kommissjonsbeslutning 2007/794/EF for innsendelse av dokumentasjon - ny frist for innsendelse av dokumentasjon ble satt til 30. april 2008. Innen utgangen av denne fristen, og før oversendelse av dokumentasjon, forespurte søkeren Portugal (som er rapportør) om referanseproduktet - et loppehalsbånd - skulle anses som et biocidholdig produkt eller et veterinærmedisinsk produkt. Etter konsultasjonsrunder ble dette produktet ansett som et veterinærlegemiddel. På bakgrunn av dette har derfor ikke søkeren oversendt dokumentasjon med sikte på å få diazinon inkludert i vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF til bruk i produkttype 18. Stoffet diazinon tas derfor ikke inn i noen av de aktuelle vedleggene og kan ikke benyttes som aktivt stoff i produkter i produkttype 18. Det er behov for visse overgangsperioder. Loppehalsbånd som er i omsetning som biocidholdig produkt og som inneholder diazinon til bruk i produktgruppe 18 skal fra og

med 1. mars 2013 ikke lengre slippes på markedet. Øvrige biocidprodukter som inneholder diazinon i produkttype 18 skal fra og med 1. mars 2011 ikke lengre slippes på markedet.

Merknader

Direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) - med senere endringer - er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften). Hoveddirektivet 98/8/EF - biociddirektivet - er hjemlet i EF-traktatens artikkel 100 a.

Gjennomføring av kommisjonsbeslutning 2010/71/EU i norsk rett vil skje ved endring i biocidforskriften. Bestemmelser for hvordan direktiver om ikke-inkludering av stoffer er nedfelt i endringsforskriften av 22. april 2009. I endringsforskriften av 22. april 2009 er det tatt inn nye bestemmelser i § 32 som fastsetter at utfasingsfristen skal være 12 måneder etter at vedtak om ikke-inkludering er kunngjort i Den europeiske unions tidende. Stoffer som omfattes av beslutning om ikke-inkludering føres opp i nytt vedlegg til biocidforskriften. I dette vedlegget fremkommer stoffnavnet, produkttype(r) som stoffet ikke kan benyttes i, frist for når all omsetning og bruk av slike produkter må stanses og henvisning til den aktuelle kommisjonsbeslutningen. Disse beslutningene legges fortløpende ut i fulltekst på hjemmesidene til Klima- og forurensningsdirektoratet (<http://www.klif.no/>).

I den første fasen av evalueringsprogrammet for eksisterende aktive stoffer meldte industrien inn hvilke stoffer i de ulike produkttypene de ville levere søknad om å få inkludert på vedlegg I, IA eller IB til biociddirektivet (98/8/EF). På de områder hvor industrien ikke leverte inn søknader for aktuelle stoffer i gitte produkttyper innen gitt tidsfrist kunngjør Kommisjonen dette på sine hjemmesider. Gjennom disse kunngjøringene gis industrien en frist for å gi beskjed om de vil overta ansvar for å levere inn søknad. Dersom noen tilkjenne gir interesse for å overta ansvar for søknaden gir Kommisjonen en ny tidsfrist i egne kommisjonsbeslutninger.

Gjennomføring av kommisjonsbeslutning 2010/71/EU innebærer forbud mot diazinon som aktivt stoff i produkttype 18. Etter konsultasjonsrunder ble det aktuelle produktet ansett som et veterinærlegemiddel. På bakgrunn av dette har derfor ikke søkeren oversendt dokumentasjon med sikte på å få diazinon inkludert i vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF til bruk i produkttype 18. Stoffet diazinon tas derfor ikke inn i noen av de aktuelle vedleggene og kan ikke benyttes som aktivt stoff i produkter i produkttype 18. Det blir samtidig et harmonisert regelverk, noe som også gir like rammebetingelser for både europeisk og norsk industri, og det blir således ikke konkurransevridende for norske firmaer. Produkter som eventuelt eksporteres til europeiske land fra Norge med det aktuelle stoffet vil uansett møte de samme krav om utfasing eller bytte av aktivt stoff. Det er dessuten en forbedring av regelverket i forhold til effekter på miljø og helse. Gjennomføringen av biociddirektivet (98/8/EF) i norsk rett ble konsekvensvurdert før biocidforskriften ble fastsatt (2003). Endringsforskriften av 22. april 2009 - som omfatter mange forordninger, direktiver og beslutninger (både beslutninger om inkludering og ikke-inkludering av stoffer på vedlegg I, IA eller IB) var også på alminnelig høring og konsekvensvurdert. Disse dokumentene ble i tillegg publisert på hjemmesidene til Klima- og forurensningsdirektoratet.

Norge deltar aktivt i arbeidet med utvikling og oppfølging av biociddirektivet gjennom deltakelse på møter i EU-regi (møter i både Competent Authority og Standing Committee), gir faglige innspill og som ansvarlig for vurdering av stoffer. Myndighetene er i kontakt med berørte parter, herunder aktuell norsk industri.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 D 0072 Kommisjonsbeslutning 2010/72/EU av 8. februar 2010 om at visse stoffer ikke inkluderes i vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) (vedlegg II kap XV MD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) innførte regler for godkjenning av aktive stoffer (biocider) og biocidprodukter på EU/EØS-markedet. Bakgrunnen for utvikling og gjennomføring av dette regelverket er at mange biocider har svært betenkelige egenskaper i forhold til effekter på miljø og helse. Godkjenning av denne typen stoffer og produkter, som er basert på svært grundige vurderinger, bidrar derfor til økt beskyttelse av miljøet og menneskers helse. Gjennom bestemmelser i forordning (EF) nr. 1451/2007 etableres det en liste over aktive stoffer som skal vurderes i forhold til inkludering på vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF.

For et antall av stoffer/produkttyper som inngår i denne listen over aktive stoffer har enten alle deltakerne trukket seg fra vurderingsprogrammet, eller den utpekte rapportøren (medlemsstat) har ikke mottatt fullstendig dokumentasjon innen gitt tidsfrist.

Kommisjonen har informert medlemsstatene om dette - denne informasjonen ble også offentliggjort elektronisk 13. januar 2009, 11. februar 2009 og 11. mars 2009. Ingen virksomhet eller medlemsstat har innen tidsfristen på tre måneder tilkjennegitt interesse for å overta oppgavene som ansvarlig søker for de angjeldende stoffer/produkttyper. Disse stoffene/produkttypene trekkes derfor fra vurderingsprogrammet, og kan dermed heller ikke inkluderes på vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF. De aktuelle stoffene/produkttypene som er oppført på listen til kommisjonsbeslutning 2010/72/EU er dermed forbudt å bruke i biocidprodukter. Forbudet mot bruk i biocidprodukter trer i kraft 9. februar 2011.

Merknader

Direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) - med senere endringer - er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften). Hoveddirektivet 98/8/EF - biociddirektivet - er hjemlet i EF-traktatens artikkel 100 a.

Gjennomføring av kommisjonsbeslutning 2010/72/EU i norsk rett vil skje ved endring i biocidforskriften. Bestemmelser for hvordan direktiver om ikke-inkludering av stoffer er nedfelt i endringsforskriften av 22. april 2009. I endringsforskriften av 22. april 2009 er det tatt inn nye bestemmelser i § 32 som fastsetter at utfasingsfristen skal være 12 måneder etter at vedtak om ikke-inkludering er kunngjort i Den europeiske unions tidende. Stoffer som omfattes av beslutning om ikke-inkludering føres forløpende opp i nytt vedlegg til biocidforskriften. I dette vedlegget fremkommer stoffnavnet, produkttype(r) som stoffet ikke kan benyttes i, frist for når all omsetning og bruk av slike produkter må stanses og henvisning til den aktuelle kommisjonsbeslutningen. Disse beslutningene legges ut i fulltekst på hjemmesidene til Klima- og forurensningsdirektoratet (www.klif.no).

I den første fasen av evalueringsprogrammet for eksisterende aktive stoffer meldte industrien inn hvilke stoffer i de ulike produkttypene de ville levere søknad om å få inkludert på vedlegg I, IA eller IB til biociddirektivet (98/8/EF). På de områder hvor industrien ikke leverte inn søknader for aktuelle stoffer i gitte produkttyper innen gitt tidsfrist kunngjør Kommisjonen dette på sine hjemmesider. Gjennom disse kunngjøringene gis industrien en frist for å gi beskjed om de vil overta ansvar for å levere inn søknad. Dersom noen tilkjennegir interesse for å overta ansvar for søknaden gir Kommisjonen en ny tidsfrist i egne kommisjonsbeslutninger. I tilfeller hvor ingen firmaer/aktuell industri ønsker å overta ansvar - eller det ikke har kommet søknader etter den forlengede tidsfristen - vedtar Kommisjonen en beslutning om ikke-inkludering av stoffene i de aktuelle produkttypene.

Det er dermed en grundig prosess i forkant av en slik beslutning hvor berørt industri i flere runder gis anledning til å levere søknader før Kommisjonen fatter en endelig beslutning om ikke-inkludering av visse stoffer/produkttyper.

Gjennomføring av kommisjonsbeslutning 2010/72/EU innebærer forbud mot visse stoffer/produkttyper i biocidprodukter. Det blir samtidig et harmonisert regelverk for tilsvarende stoffer/produkttyper i biocidprodukter, noe som også gir like rammebetingelser for både europeisk og norsk industri, og det blir således ikke konkurransevridende for norske firmaer. Produkter som eventuelt eksporteres til

europiske land fra Norge med de aktuelle stoffene vil uansett møte de samme krav om utfasing eller bytte av aktivt stoff. Det er dessuten en forbedring av regelverket i forhold til effekter på miljø og helse. Gjennomføringen av biociddirektivet (98/8/EF) i norsk rett ble konsekvensvurdert før biocidforskriften ble fastsatt (2003). Endringsforskriften av 22. april 2009 - som omfatter mange forordninger, direktiver og beslutninger (både beslutninger om inkludering og ikke-inkludering av stoffer på vedlegg I, IA eller IB) var også på alminnelig høring og konsekvensvurdert. Disse dokumentene ble i tillegg publisert på hjemmesidene til Klima- og forurensningsdirektoratet.

Norge deltar aktivt i arbeidet med utvikling og oppfølging av biociddirektivet gjennom deltakelse på møter i EU-regi (møter i både Competent Authority og Standing Committee), gir faglige innspill og som ansvarlig for vurdering av stoffer. Myndighetene er i kontakt med berørte parter, herunder aktuell norsk industri.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 L 0107 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/107/EF av 16. september 2009 om endring av direktiv 98/8/EF om plassering av biocidholdige produkter på markedet og forlengelse av visse tidsfrister (vedlegg II kap XV MD gr2)

Sammendrag av innhold

Gjennom bestemmelser i direktiv 98/8/EF - biociddirektivet - ble det innført harmoniserte regler for godkjenning av aktive stoffer (biocider) og biocidprodukter på EØS-markedet. Bakgrunnen for utvikling og gjennomføring av dette regelverket er at mange biocider har svært betenkelige egenskaper i forhold til effekter på miljø og helse. Godkjenning av denne typen stoffer og produkter - som er basert på svært grundige vurderinger - bidrar derfor til beskyttelse av miljøet og menneskers helse. Gjennom bestemmelser i forordning (EF) nr. 1451/2007 etableres det en liste over aktive stoffer som skal vurderes i forhold til eventuell oppføring på vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF.

I artikkel 16(1) i direktiv 98/8/EF er det fastsatt en overgangsperiode på ti år, som startet ved direktivets ikrafttredelsesdato den 14. mai 2000, hvor medlemsstatene kan benytte nasjonale regler og praksis mht. plassering av biocidholdige produkter på markedet, herunder produkter som inneholder aktive stoffer som foreløpig ikke er ført opp på direktivets positivliste (dvs. vedlegg I, IA eller IB).

Ved artikkel 16(2) i direktiv 98/8/EF ble det opprettet et tiårig vurderingsprogram som også startet 14. mai 2000 og hvor alle aktive stoffene i biocidholdige produkter som var på markedet innen den datoen, og som produsenter eller importører meldte at de ville sende inn data for, systematisk skal vurderes. Dersom de etter vurderingen kan godkjennes i forhold til hensyn til menneskers og dyrs helse og miljøet føres de opp på positivlisten i direktiv 98/8/EF. I samsvar med artikkel 16(2) i direktiv 98/8/EF har Kommisjonen fremlagt en rapport om hvor langt arbeidet har kommet med det tiårige arbeidsprogrammet, to år før det skulle avsluttes. Basert på konklusjonene i denne rapporten forventes det at vurderingene av en del aktive stoffer ikke vil være slutført innen 14. mai 2010. For de aktive stoffene som føres opp på direktivets positivliste, fastsatt i direktiv 98/8/EF ved beslutninger som vedtas innen 14. mai 2010, vil medlemsstatene også ha behov for en viss tid dels for å gjennomføre den relevante lovgivningen, dels for å gi, tilbakekalle eller endre godkjenninger for de relevante produktene, slik at de vil være i samsvar med de harmoniserte bestemmelsene i direktiv 98/8/EF. Når de nasjonale reglene ikke lengre gjelder ved utløpet av overgangsperioden 14. mai 2010, og det foreløpig ikke vil være fastsatt harmoniserte regler i henhold til direktiv 98/8/EF for disse aktive stoffene, vil dette være juridisk svært uheldig og problematisk. Det er derfor behov for en forlengelse av det tiårige vurderingsprogrammet slik at aktuelle produkter kan være på markedet etter eksisterende regler mens vurderingene av de aktive stoffene som er meldt inn fullføres. Gjennom bestemmelser i direktiv 2009/107/EF utvides tidsfristen for det tiårige vurderingsprogrammet til 14. mai

2014 for å kunne ferdigstille vurderingen av de aktive stoffene som er omfattet av vurderingsprogrammet.

Merknader

Direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) - med senere endringer - er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften) som trådte i kraft 1. januar 2004. Hoveddirektivet 98/8/EF - biociddirektivet - er hjemlet i EF-traktatens artikkel 100 a.

Gjennomføring av direktiv 2009/107/EF i norsk rett vil skje ved endring i biocidforskriften. Det er viktig at vurderingene av de gjenværende aktive stoffene omfattet av de tiårige vurderingsprogrammet gjennomføres. Videre er det viktig at norsk industri gis samme rammebetingelser som øvrig europeisk industri, og at norske myndigheter har tilsvarende oppdatert regelverk å følge og forholde seg til. Gjennomføringen av biociddirektivet (98/8/EF) i norsk rett ble konsekvensvurdert før biocidforskriften ble fastsatt (2003). Endringsforskriften av 22. april 2009 - som omfatter mange forordninger, direktiver og beslutninger (både beslutninger om inkludering og ikke-inkludering av stoffer på vedlegg I, IA eller IB) var også på alminnelig høring og konsekvensvurdert. Disse dokumentene ble i tillegg publisert på hjemmesidene til Klima- og forurensningsdirektoratet (Klif). Norge deltar aktivt i arbeidet med utvikling og oppfølging av biociddirektivet gjennom deltakelse på møter i EU-regi (møter i både Competent Authority og Standing Committee), faglige innspill og har ansvar for vurdering av stoffer. Myndighetene er i kontakt med berørte parter, herunder aktuell norsk industri.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 L 0007 Kommisjonsdirektiv 2010/7/EU av 9. februar 2010 om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 98/8/EF om inkludering av magnesiumfosfid som frigir fosfin som et aktivt stoff i vedlegg I (vedlegg II kap XV MD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktiv 98/8/EF biociddirektivet innførte regler for godkjenning av aktive stoffer (biocider) og biocidprodukter på EU/EØS-markedet. Bakgrunnen for utvikling og gjennomføring av dette regelverket er at mange biocider har svært betenkelige egenskaper i forhold til effekter på miljø og helse. Godkjenning av denne typen stoffer og produkter, som er basert på svært grundige vurderinger, bidrar derfor til økt beskyttelse av miljøet og menneskers helse. Gjennom bestemmelser i forordning (EF) nr. 1451/2007 etableres det en liste over aktive stoffer som skal vurderes i forhold til inkludering på vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF.

Gjennom kommisjonsdirektiv 2010/7/EU godkjennes stoffet magnesiumfosfid som kan frigir fosfin til bruk i insektmidler. Imidlertid er det strenge krav og betingelser knyttet til godkjenning av et produkt. Når medlemsstatene vurderer søknader (i henhold til artikkel 5 og vedlegg VI) om godkjenning av et produkt skal de legge særlig vekt på de deler av miljøet og befolkningen som ikke er omfattet av risikovurderingen på fellesskapsnivå, og som kan eksponeres for produktet. Videre skal det legges vekt på de bruks- og eksponeringsscenarioer som ikke er blitt representativt behandlet i risikovurderingen på fellesskapsnivå.

Medlemsstatene skal der det er relevant særskilt vurdere risikoen ved bruk ute. Når medlemsstatene utsteder en produktgodkjenning skal de sikre at det fremlegges tilstrekkelige restkonsentrasjonsundersøkelser, som gir mulighet til å vurdere risiko for forbrukerne, og at det treffes egnede tiltak eller settes særskilte vilkår for å begrense de identifiserte risikoene.

Medlemsstatene skal sikre at godkjenninger gis med følgende betingelser:

- Produktene skal kun omsettes til og benyttes av profesjonelle brukere med opplæring, og kun i brukssklar form.
- Med hensyn til de identifiserte risikoene ved bruk, skal tilstrekkelige risikoreducerende tiltak treffes. Disse omfatter blant annet bruk av personlig verneutstyr og vernemaske, bruk av påføringsutstyr og form av produktet slik at eksponeringen reduseres til et akseptabelt nivå. Ved bruk innendørs omfatter tiltakene også beskyttelse av operatører og arbeidstakere under gassing, beskyttelse av arbeidstakere ved retur etter gassing og beskyttelse av forbipasserende mot gasslekkasje.
- For produkter som inneholder trimagnesiumdifosfid og som kan etterlate restkonsentrasjoner i næringsmidler, skal etikettene og/eller sikkerhetsdatablad for godkjente produkter inneholde bruksanvisning, slik som overholdelse av venteperiode og som er i samsvar med bestemmelsene i artikkel 18 i forordning (EF) nr. 396/2005.

Merknader

Direktiv 98/8/EF - biociddirektivet - og senere endringer - er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift av 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften) som trådte i kraft 1. januar 2004. Hoveddirektivet 98/8/EF - biociddirektivet - er hjemlet i EF-traktatens artikkel 100 a.

Gjennom bestemmelser i direktiv 2010/7/EU inkluderes stoffet magnesiumfosfid som frigir fosfin i vedlegg I til direktiv 98/8/EF og kan benyttes i produktgruppen insektmidler. Imidlertid er det knyttet spesifikke og strenge betingelser til godkjenning av produkter som inneholder dette stoffet. Bruk er vurdert i forhold risiko for helse og miljø. Dette betyr kontrollert bruk av det aktuelle stoffet, noe som er positivt i forhold til menneskers helse og beskyttelse av miljøet. Videre blir det et harmonisert marked med like rammebetingelser for både europeisk og norsk industri i forbindelse med ev søknader om å bruke det aktuelle stoffet i insektmidler.

Gjennomføring av direktiv 2010/7/EU vil skje ved endringer i biocidforskriftens vedlegg 7 - aktive stoffer som er vedtatt oppført i biociddirektivets vedlegg I, IA eller IB for bruk i angitt(e) produkttype(r). Gjennomføringen av biociddirektivet (98/8/EF) i norsk rett ble konsekvensvurdert før biocidforskriften ble fastsatt (2003). Endringsforskriften av 22. april 2009 - som omfatter flere forordninger, mange direktiver og beslutninger (både direktiver og beslutninger om inkludering og ikke-inkludering av stoffer i vedlegg I, IA eller IB) var også på alminnelig høring og konsekvensvurdert. Disse dokumentene ble også lagt ut på hjemmesidene til Klima- og forurensningsdirektoratet www.klif.no. Tilsvarende prosedyrer vil følges i arbeid med, og gjennomføring av nye rettsakter på området.

Norge deltar aktivt i arbeidet med utvikling og oppfølging av biocidregelverket gjennom deltakelse på møter i EU, herunder møter i både i Competent Authority og Standing Committee, faglige innspill og som ansvarlig for vurdering av stoffer. Videre er myndighetene i kontakt med berørte parter, herunder aktuell norsk industri.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XIII Transport

Kapittel V Sjøtransport

32007 L 0071 Kommisjonsdirektiv 2007/71/EF av 13. desember 2007 om endring av vedlegg II til europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/59/EF om mottaksanlegg i havner for avfall og lasterester fra skip (vedlegg XIII kap V MD gr2)

Sammendrag av innhold

Endringsdirektivet oppdaterer direktiv 2000/59/EF (skipsavfallsdirektivet) som omhandler mottaksanlegg for skipsavfall i havner, herunder skipets plikt til å levere avfall og til å gi forhåndsvarsel om avfallslevering. Endringsdirektivet henviser til at nye regler om kloakk er innlemmet i MARPOL (konvensjonen om hindring av forurensning fra skip) 73/78 vedlegg IV. Endringsdirektivet erstatter direktiv 2000/59/EF vedlegg II, med et nytt vedlegg II. Det nye vedlegg II innebærer at skip som skal anlegge havner, om de skal levere avfall til havnen, nå også må melde fra om eventuell kloakk som skal leveres

Skipsavfallsdirektivet har som målsetting å beskytte havmiljøet ved å redusere utslipp av skipsavfall og lasterester fra skip, gjennom å bedre tilgangen til og bruken av avfallsmottak. Direktivet gjelder i utgangspunktet for alle skip uansett størrelse som benytter havner innenfor EU-området, men for enkelte av direktivets bestemmelser er det gjort unntak for fiskefartøy og fritidsbåter.

Unntatt fra direktivet er også krigsskip, militære hjelpefartøy eller andre skip som er eid eller drevet av en stat i offentlig ikke-kommersiell tjeneste. Tilsvarende gjelder direktivet for alle havner som normalt tar i mot skip som omfattes av direktivet.

Merknader

Endringsdirektivet er hjemlet i EF-traktatens artikkel 251. Basisrettsakten er implementert i forskrift om begrensning av forurensning (forurensningsforskriften) kapittel 20. Endringsdirektivet medfører at vedlegg II i forskriften må oppdateres i tråd med innholdet i endringsdirektivet.

Direktivet ventes ikke å medføre større økonomiske og administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Kapittel II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Vedlegg XV Farlige stoffer

32010 D 0084 Kommisjonsbeslutning 2010/84/EU av 9. februar 2010 om fastsettelse av ny tidsfrist for innsendelse av dokumentasjon for visse stoffer som skal undersøkes i forbindelse med det 10-årige arbeidsprogrammet i henhold til artikkel 16(2) i direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) (vedlegg II kap XV MD gr3)

Sammendrag av innhold

Direktiv 98/8/EF (biociddirektivet) regulerer markedsadgangen til biocidprodukter og deres aktive stoffer. Bestemmelser i direktivet innebærer at det er kun aktive stoffer som er ført opp på direktivets vedlegg I, IA eller IB som kan godkjennes til å slippes på markedet i EU/EØS-området.

Kommisjonsforordning (EF) nr. 1451/2007 om andre fase av det 10-årige arbeidsprogrammet etablerer i henhold til artikkel 16(2) i direktiv 98/8/EF en liste over aktive stoffer som skal vurderes for eventuell inkludering på vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF.

For et antall stoffer/produkttyper som omfattes av den omtale listen har enten alle deltakerne trukket seg fra vurderingsprogrammet, eller den utpekte rapportøren (medlemsstat) har ikke mottatt fullstendig dokumentasjon innen den gitte tidsfristen. Kommisjonen har informert medlemsstatene om dette. Denne informasjonen ble også publisert elektronisk 13. januar 2009, 11. februar 2009 og 11. mars 2009. Innen tre måneder etter den elektroniske offentliggjøringen har flere virksomheter tilkjennegitt interesse for å overta som deltakere for noen av de aktuelle stoffene og produkttypene. Det er derfor nødvendig å gi en ny tidsfrist for innsendelse av dokumentasjon for disse stoffene og produkttypene. Ny tidsfrist for innsendelse av dokumentasjon er satt til 28. februar 2011.

Merknader

Biociddirektivet - 98/8/EF - med senere endringer er gjennomført i norsk rett ved forskrift 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften). Hoveddirektivet 98/8/EF biociddirektivet er hjemlet i EF-traktatens artikkel 100 a.

Gjennomføring av kommisjonsbeslutning 2010/84/EU i Norge medfører ikke behov for endringer i biocidforskriften. De som berøres av den nye fristen er allerede informert i og med at de har påtatt seg søkeransvar.

Norge deltar aktivt i arbeidet med utvikling og oppfølging av biocidregelverket gjennom deltakelse på møter i EU-regi (møter både i Competent Authority og Standing Committee), faglige innspill og som ansvarlig for vurdering av stoffer. Videre er myndighetene i kontakt med berørte parter, herunder aktuell norsk industri.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-NÆRINGS- OG HANDELSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XIII Transport

Kapittel V Sjøtransport

32009 L 0016 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/16/EF av 23. april 2009 om havnestatskontroll (vedlegg XIII kap V NHD gr2)

Sammendrag av innholdet

Direktiv 2009/16/EF om havnestatskontroll samler og erstatter direktiv 95/21/EF og de senere endringsdirektiv for å gjøre regelverket mer oversiktlig, i tillegg til å reformere havnestatsregimet i tråd med Lisboa-strategien. Forslaget er et av sju forslag som inngår i den tredje sjøsikkerhetspakken som ble fremme 23. november 2005. Direktivet har som formål å drastisk redusere antall lavstandardskip i EU-farvann.

Gjeldende direktiv 95/21/EF om havnestatskontroll erstattes fra 1. januar 2011 med nytt kontrollregimet etter direktiv 2009/16/EF. Da erstattes gjeldende krav om kontroll av 25 % av fremmede skip som anløper medlemsstatens havn av nytt regime hvor havnestatskontroll skal gjennomføres på alle skip som anløper havner eller ankringsplass innenfor EU. Hver medlemsstat skal bidra til at alle skip blir kontrollert i forhold til antall skip som anløper dets havner. Kontrollforpliktelsen skal beregnes av de tre siste års gjennomsnitt.

Utvelgelse av skip for kontroll skal etter artikkel 10 og 12 baseres på skipenes risikoprofil. Prioritet 1 skip er skip med lav standard, og disse skal kontrolleres hyppigst og mer inngående. Prioritet 2 skip, dvs skip med høy standard, får redusert kontroll. Momenter i risikovurderingen er blant annet skipstype, alder, flagg og classeselskap, samt diverse historiske parametre. Selv om alle skip med prioritet 1 i henhold til direktivet artikkel 5 skal kontrolleres av havnestaten, tillates medlemsstatene en viss fleksibilitet etter artikkel 6, i tillegg til at kontroller kan utsettes eller utelates under spesielle forhold etter artikkel 8.

Etter artikkel 14 er visse skip underlagt utvidet inspeksjon. Disse skipene skal i henhold til artikkel 9 notisere sin ankomst på forhånd.

Medlemsstatene kan etter nærmere angitte vilkår nekte lavstandardskip anløp, jf artikkel 16. Artikkel 16 gir også regler for utestengelse av skip i hele Fellesskapet.

Etter artikkel 18 skal havnestatskontrollmyndigheten raskt gjøre en foreløpig vurdering av klager fra personer med legitim interesse av arbeids- og levevilkårene om bord, ved eventuell nærmere undersøkelse skal identiteten til klageren ikke oppgis til skipsfører eller eier.

Kommisjonen vil gjøre informasjon om lavstandardskip, tilbakehold og nektelse av adgang offentlig, jf artikkel 26 og 27.

Det nye inspeksjonsregimet (New Inspection Regime/NIR) er utarbeidet av Paris Memorandum of Understanding om havnestatskontroll (Paris MoU; frivillig avtale om samarbeid om havnestatskontroll mellom 27 stater) og Kommisjonen/EMSA. Regimet forutsetter tettere samarbeid mellom medlemsstatene ved informasjonsutveksling gjennom en ny informasjonsdatabase (THETIS). Norge er fullt medlem av Paris MoU.

Merknader

Direktivet er vedtatt med hjemmel i traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap artikkel 80 (2). Basisdirektivet 95/21/EF og senere endringsdirektiv er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift 1. juli 2003 nr 969 om kontroll med fremmede skip og flyttbare innretninger i norske havner mv., som er hjemlet i skipssikkerhetsloven §§ 2, 44, 45 og 52. Mange av bestemmelsene i det nye direktivet er av

administrativ karakter som ikke skal gjennomføres ved lov eller forskrift. Det vil likevel bli behov for endringer i havnestatskontrollforskriften i forbindelse med gjennomføringen. Regler og administrative bestemmelser som følger av direktivet skal være på plass innen 31. desember 2010, jf direktivet artikkel 36.

Direktivet legger til grunn at informasjonsutvekslingssystemer som allerede er i bruk eller vil bli utviklet i regi av Paris MOU og Kommisjonen, blir benyttet i forbindelse med gjennomføringen av havnestatskontrollregimet. Det antas at dette ikke utløser nye eller ytterligere kostnader for Norge. I henhold til det nye inspeksjonsregimet, vil intervallene mellom de periodiske kontrollene være knyttet til skipenes risikoprofil. Dette systemet antas ikke å utløse større økonomiske eller budsjettmessige konsekvenser for Norge, sammenlignet med dagens inspeksjonsregime.

Det har vært stor usikkerhet knyttet til størrelsen på kontrollforpliktelsen for den enkelte medlemsstat, herunder behovet for å etablere døgnåpen vaktordning for å møte direktivets krav. En forventer i dag ikke vesentlig økning av statenes kontrollforpliktelser, men endelige størrelser vil ikke fremkomme før direktivet har fungert i en periode. I statsbudsjettet for 2011 er det kommentert at det skal etableres en ny begrenset vaktordning som dekkes gjennom Sjøfartsdirektoratets eksisterende budsjett.

Direktivets artikkel 28 hjemler at reder, driftsselskap (operatør) eller representant betaler alle utgifter i tilknytning til en inspeksjon som medfører berettiget tilbakeholdelse. Redere og tilknyttede organisasjoner som opererer skip med en risikoprofil (jf. artikkel 10) som medfører at skipene blir gjenstand for hyppigere kontroller og eventuelle berettigede tilbakeholdelser, vil forutsetningsvis få økte kostnader.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0428 Kommisjonsforordning (EU) nr. 428/2010 av 20. mai 2010 om gjennomføring av artikkel 14 i direktiv 2009/16/EF om utvidet inspeksjon av skip (vedlegg XIII kap V NHD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonen har fastsatt en forordning om gjennomføring av artikkel 14 i direktiv 2009/16/EF om havnestatskontroll. Artikkel 14 i havnestatskontrolldirektivet omhandler utvidet inspeksjon av skip. Nærmere hva som skal kontrolleres og hvilke risikoområder som skal dekkes følger av direktivets vedlegg VII. Etter artikkel 14 (4) skal Kommisjonen i samsvar med prosedyren omtalt i artikkel 31 (komitologi) vedta tiltak for gjennomføring av vedlegg VII. Innholdet i forordningen er drøftet med Kommisjonens ekspertkomité for skipssikkerhet og hindring av forurensing fra skip (COSS), hvor Norge ved Nærings- og handelsdepartementet og Sjøfartsdirektoratet i denne sammenheng også deltar. Forslag til forordning ble sendt på skriftlig høring blant medlemmene i perioden 18. desember 2009 til 25. januar 2010. Norge hadde ikke kommentarer til forslaget.

Forordningen pålegger medlemsstatene i tilfeller hvor utvidet inspeksjon av skip må foretas i havnestatskontrollen å kontrollere de områdene som framgår av forordningens vedlegg I, så langt de passer. Hvor vedlegg I for enkelte typer skip ikke spesifiserer noe bestemt kontrollområde skal inspektøren avgjøre hvilke områder som velges ut for inspeksjon. Listen er utarbeidet under hensyntagen til Paris MoU (The Paris Memorandum of Understanding on Port State Control).

Merknader

Paris MoU og forordningen er harmonisert og Norge følger opp forpliktelsene etter begge regimer. Rettsakten er en forordning som etter EØS-avtalen må gjøres til en del av norsk rett som den er. Det er hjemmel i skipssikkerhetsloven for å kunne gjennomføre forordningen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-OLJE- OG ENERGIDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg IV Energi

32010 R 0774 Kommisjonsforordning (EU) nr. 774/2010 av 2. september 2010 om retningslinjer for en kompenseringssystem for transitt mellom systemoperatører og felles tilnærming til innmatingstariffer i sentralnettet (vedlegg IV OED gr2)

Sammendrag av innhold

Bakgrunnen for den nye forordningen er målet om å utvikle et fungerende kraftmarked i EU/EØS. Forordningen er knyttet opp til en forordning om grensekryssende elektrisitet som ble vedtatt som en del av den andre energimarkedspakke fra 2003 og som ble justert gjennom den tredje energimarkedspakke fra 2009.

Forordning 1228/2003 artikkel 8 (1) gir hjemmel til å introdusere en kompensasjonsmekanisme mellom systemoperatører (ITC-mekanismen) basert på kostnader ved transitt av kraftutveksling. Den åpner også for harmonisering av innmatingstariffer. Formålet med begge er å støtte utviklingen av et felles elektrisitetmarked i EU/EØS. Forordningen er markert som EØS-relevant. Den endelige formalisering av ITC-mekanismen skjer på bakgrunn av den erfaring som er bygget opp gjennom den frivillige mekanisme som har eksistert mellom systemoperatørene for elektrisitet i Europa gjennom ETSO og nå ENTSO-E. (ENTSO-E er den formelle organisasjon for samarbeid mellom europeiske TSO-er på elektrisitetområdet. ETSO var forløper til ENTSO-E). Det fremgår i forteksten til forordningen at det har vært svært vanskelig å komme frem til en mer varig frivillig løsning mellom systemoperatørene. Den nye forordningen skal dermed utgjøre et mer bindende og stabilt EU-rettslig grunnlag for å kompensere TSO-er for kostnader knyttet til "vertskap" for kraftflyt gjennom sitt TSO-området fra andre områder. TSO-er fra tredjeland og fra land som har inngått avtaler med EU (les EØS) skal kunne være med i ordningen på lik linje med som TSO-er fra EU-land.

Den nye forordningen er delt i en A-del og en B-del.

Del A Retningslinjer for en ITC-mekanisme

Frem til i dag har ITC vært basert på frivillige avtaler mellom systemoperatører, med det har blitt stadig vanskeligere å oppnå enighet om den frivillige mekanismen. Bindende retningslinjer skal gi et stabilt grunnlag for hvordan ordningen skal virke. Systemoperatørene skal kompenseres for energitap ved grensekryssende transitt av elektrisitet.

Systemoperatørene skal etablere et ITC-fond for dette formål. Fondet skal kompensere for 1) kostnader for tap i sentralnettet som følge av transitt og 2) Kostnader for å ha tilgjengelig infrastruktur til transitt. Disse kostnadene består av en transittfaktor (75%) og en lastfaktor (25%).

Samlet årlig kompensasjon for grensekryssende infrastruktur skal være 100. 000. 000 EUR. Bidragene til fondene skal beregnes i henhold til forordningen. Sentralnettsoperatørene (TSO-ene) skal være ansvarlige for innkreving og utdelinger av alle innbetalinger til fondet og fastsette tidspunktet for betaling. Dette skal gjøres i samarbeid med ERGEG og Kommisjonen.

Del B Retningslinjer for en felles regulatorisk tilnærming til sentralnettstariffer

Innmatingstariffer skal baseres på harmoniserte intervaller, som for Norden gjennomsnittlig er satt til: er satt til intervallet (0 til 1,2) EUR/MWh.

I Storbritannia og Nord-Irland er intervallet fra 0-2,5 EUR/Mwh og i Romania mellom 0 og 2 EUR/Mwh

For øvrige medlemsstater er intervallet mellom 0 og 0,5 EUR/MWh.

Merknader

Statnett er netto bidragsyter til ordningen under del A. I Norge skal NVE føre tilsyn med at Statnett deltar i ITC-mekanismen. Statnetts netto innbetaling til den bindende EU-forordningens kompensasjonsmekanisme vil kunne endres ved etablering av nye overføringsforbindelser, men vil innledningsvis ligge på i underkant av 5 millioner Euro i året.

Olje- og energidepartementet har ved flere anledninger gitt innspill til Kommissjonen i prosessen mot et endelig vedtak i EU. Fra norsk side har en hatt kritiske merknader til ITC-ordningen, som kan sees som en handelshindring som svekker en videre integrering av et felles europeisk elektrisitetmarked. ITC-innbetalingene kan redusere incentiver til nye grensekryssende investeringer i sentralnettet i årene som kommer. Argumentet har vært at transitt ikke gir samme mening ved bruk av implisitt auksjon, slik kraftmarkedet er organisert i Norden. Det betyr at kapasitetsfordelingen ved grensene bestemmes ved markedsdeltakernes bud på kraftbørsen. Dette er den planlagte utviklingen for resten av EU.

Det endelige forslaget til ITC-ordning ble en kompromissløsning som skal gjelde i hele EØS-området. Statnetts årlige utbetalinger reduseres til om lag det halve. Flere land, f.eks Tyskland, har redusert inntektene fra ordningen betydelig.

Når det gjelder harmoniserte tariffen, var det opprinnelige intervallet for Norden satt fra 0 til 0,5 EUR/MWH. Norge spilte inn forslag til et nytt intervall fra 0- 1,2 EUR/MWH og fikk støtte på møtet av Finland, Sverige, Tyskland og Frankrike. Kommissjonens opprinnelige forslag ble endret i tråd med Norges innspill.

Det endelige resultat under denne forordningen er dermed et kompromiss hvor sluttresultat er bedre for Norge ved Statnett enn det lå an til å bli på et gitt tidspunkt og i forhold til den frivillige avtale som har eksistert mellom TSO-ene før denne formalisering gjennom EU-regelverket.

Forordningen vil bli gjennomført ved forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for energi, der Olje- og energidepartementet, Miljøverndepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDELSFRIHET

Vedlegg XIII Transport

Kapittel II Veitransport

32009 R 1266 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1266/2009 av 16. november 2009 om den tiende tilpasning til den tekniske utvikling av rådsforordning (EØF) nr. 3821/85 om bruk av fartsskriver på veg (vedlegg XIII kap II SD gr2)

Sammendrag av innhold

I forbindelse med innføringen av digital fartsskriver ble det innført et vedlegg 1 B til rådsforordning (EØF) 3821/85 som fastsetter de tekniske spesifikasjonene til digitale fartsskrivere. Fra tidligere av er det i vedlegg 1 til forordning 3821/85 fastsatt tekniske spesifikasjonene til analoge fartsskrivere. De tekniske spesifikasjonene i vedlegg 1B bør tilpasses den tekniske utviklingen, og systemets sikkerhet og driftskompatibilitet mellom fartsskrivere og sjåførkort bør i denne sammenheng vies særlig oppmerksomhet. Denne endringsforordningen er ment å forbedre funksjonaliteten og utstyret ved å gjøre det enklere å bruke, samt forbedre sikkerheten. Endringen har bare fokusert på det som kan introduseres i dagens digitale fartsskrivere.

Noen av endringene:

Funksjonalitet og krav - Kap. III

Det gjøres endringer i hva som registreres i digital fartsskriveren når kjøretøyet stanser. Registrering av kjøring, hvil og tilgjengelighetstid blir mer lik som for den analoge fartsskriveren. Endringen vil gjøre at registrering av kjøretid i en analog og en digital fartsskriver blir lik. Den digitale fartsskriveren vil også registrere den faktiske hendelsen og ikke "runde av" kjøretiden slik at sjåførene får mer kjøretid enn de egentlig har hatt. Denne endringen er utelukkende en fordel for sjåfører og transportforetak, og er et spørsmål om teknisk endring i digital fartsskriver når ordlyden i forordningen er endret.

Installasjon - Tillegg til Kap V

Det er gjort endringer i krav til hvor og når den digitale fartsskriveren skal være aktivert og kalibrert. Bakgrunnen er blant annet hensiktsmessighetshensyn. Fartsskriveren skal nå kreves aktivert fra kjøretøyprodusenten når kjøretøyet skal brukes til kjøring innenfor kjøre- og hviletidsregelverket (forordning 561/2006). Kalibrering kan skje på et senere tidspunkt, når VRN (registreringsnummer) er kjent, og kan skje i et verksted. Det er også gjort endringer i kravet til hvor installasjonsplaten kan monteres ut fra praktiske hensyn. Det er også stilt krav til hva verkstedene skal sjekke dersom det blir oppdaget hendelser eller feil som kan indikere manipulasjon med fartsskriveren.

Elektronisk utveksling av informasjon om fartsskriverkort - Tillegg til kap VII

Det er kommet til et krav om elektronisk utveksling av data for at medlemslandene skal kunne kontrollere fartsskriverkort som er utstedt, om vedkommende som søker om fartsskriverkort innehar kort fra et annet medlemsland osv. Det er ikke sagt hva slags elektronisk system det skal være, og det er ikke stilt krav om et bestemt system. I dag eksisterer et slikt system - TACHOnet - som alle medlemsland med noen få unntak er tilknyttet.

Det stilles også krav om at det skal kunne utveksles elektronisk data om fartsskriverkort i en kontroll på veg. Statens vegvesen sine kontrollører har et slikt system i dag, og denne endringen vil derfor ikke få betydning for dem. Politiets kontrollører har pr i dag ikke et tilsvarende elektronisk datasystem som kan kontrollere fartsskriverkort på veg, og deres system vil måtte oppgraderes.

Merknader

Forordningen har størst betydning for produsentene av fartsskrivere, ettersom de må tilpasse programvaren for digitale fartsskrivere i henhold til endringene. Endringene er imidlertid også gjort for å gjøre det bedre for sjåførene å bruke den digitale fartsskriveren.

De som arbeider med digitale fartsskrivere må gjøre seg kjent med endringer i disse. Produsentene må tilpasse fartsskriveren til endring i funksjonalitet. For øvrig vil sjåføren merke lite til endringene. Regelverket vil ikke få økonomiske eller administrative konsekvenser.

Sakkyndige instansers merknader

Statens vegvesen Vegdirektoratet (VD) var skeptisk til å innføre et punkt om elektronisk utveksling av data i kapittel 7 av to grunner. VD mener at det ikke er korrekt å innføre et slikt krav i vedlegg 1B, men at dette hører innunder endring av forordning (EØF) 3821/85. Begrunnelsen er at vedlegg 1B omhandler tekniske spesifikasjoner og krav til fartsskriver, og ikke kontrollhensyn. Det kan for øvrig stilles spørsmål om ikke fristen for å innføre dette punktet - 1. oktober 2011 - er for kort for AETR medlemsland som må implementere denne endringsforordningen samtidig som EU medlemsland. Norge påpekte disse to forhold i komitémøte.

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel III Transport med jernbane

32010 D 0079 Kommisjonsvedtak 2010/79/EF av 19. oktober 2009 om endring av vedtak 2006/679/EF og 2006/860/EF om tekniske spesifikasjoner for interoperabilitet relatert til delsystemer i det transeuropeiske jernbanesystemer for konvensjonelle tog og høyhastighetstog (vedlegg XIII kap III SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsvedtak 2010/79/EF om endring av vedtakene 2006/679/EF og 2006/860/EF om tekniske spesifikasjoner for interoperabilitet for delsystemer i de transeuropeiske jernbanesystemer for konvensjonelle tog og høyhastighetstog endrer vedlegg A i TSI-styring, kontroll og signal for konvensjonelle tog og TSI-styring, kontroll og signal for høyhastighetstog. Vedlegg A inneholder både obligatoriske og informative spesifikasjoner for ERTMS. TSI-styring, kontroll og signal for konvensjonelle tog er implementert i forskrift 26. oktober 2007 nr. 1194 om gjennomføring av den tekniske spesifikasjonen for samtrafikkvevnen for delsystemet « styring, kontroll og signal » i det transeuropeiske jernbanesystemet for konvensjonelle tog (TSI-styring, kontroll og signal) og TSI-styring, kontroll og signal for høyhastighetstog er implementert i forskrift 26. oktober 2007 nr. 1195 om gjennomføring av den tekniske spesifikasjonen for samtrafikkvevnen for delsystemet "styring, kontroll og signal" i det transeuropeiske jernbanesystem for høyhastighetstog. Endringene i de tekniske spesifikasjonene er kommet på bakgrunn av innspill om nødvendige endringer, oppdateringer og feilrettinger i disse spesifikasjonene.

Merknader

Statens jernbanetilsyn har vurdert kommisjonsvedtaket og har ingen merknader.

Da det i Norge ennå ikke er bygd eller igangsatt bygging av ERTMS på konkrete strekninger, vil denne endringen ikke ha økonomiske eller administrative konsekvenser for norske virksomheter.

Vedtaket vil bli gjennomført ved forskrift med hjemmel i jernbaneloven.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel VI Sivil luftfart

32009 L 0012 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/12/EF av 13. mars 2009 om lufthavnavgifter (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

Sammendrag av innhold

EU vedtok 13. mars 2009 nytt direktiv om lufthavnavgifter, COD/2007/0013. Formålet var å fastsette felles prinsipper for avgiftslegging på lufthavner i EU-området. Direktivet redefinerer forholdet mellom lufthavnoperatør og lufthavnbrukere ved å kreve økt åpenhet (transparens), høring av brukerne og ikke-diskriminering når avgiftsnivået skal beregnes. Videre medfører direktivet etablering eller utpeking av en uavhengig nasjonal myndighet som skal avgjøre uoverensstemmelser for å frambringe løsninger raskt. Direktivet definerer en rekke grunnleggende prinsipper som må legges til grunn av lufthavnoperatørene når lufthavnavgiftene skal fastsettes. I tillegg til de nevnte prinsippene knyttet til høring, åpenhet og ikke-diskriminering, fastsetter direktivet prinsipper relatert til kvalitetsstandarder, differensiering av avgifter og securityavgifter.

Ikke-diskriminering: Avgiftssystemer skal ikke diskriminere mellom selskaper eller passasjerer. Forskjellsbehandling skal være basert på faktiske kostnader.

Høring: Det skal være dialog mellom flyplassoperatør og selskapene som benytter lufthavnen eller organisasjoner som representerer disse når avgiftssystemer og satser fastsettes og/eller justeres.

Transparens: For å gjøre høringsprosessen meningsfull, må lufthavnoperatør framskaffe tilstrekkelig mengde informasjon til selskapene. Direktivet fastlegger hvilken type informasjon som bør være tilgjengelig. Samtidig bør selskapene til gjengjeld oppgi informasjon om sine trafikkprognoser, planer om flåtebruk, framtidige krav til lufthavnen mv. slik at det blir mulig for lufthavnoperatør å tilpasse seg dette optimalt.

Kvalitetsstandard: Begge sider kan ha nytte av gjennom en avtale å sikre et visst kvalitetsnivå på tjenestene på terminalene. Begge parter skal gis muligheten til å be om intervensjon fra en uavhengig tilsynsmyndighet om man ikke kommer fram til enighet.

Differensiering av avgifter: Avgifter fastsettes ut fra faste kriterier. Passasjeravgifter er imidlertid relatert til bruken av terminalen. På en og samme lufthavn kan en terminal skille seg betydelig fra en annen. Det skal være mulig å differensiere passasjeravgiften ut fra kvaliteten på tjenestene som tilbys på terminalene. Dette kan f.eks. gjelde for selskaper som ønsker en lavere standard og hvor dette kan tilbys på en ikke-diskriminerende måte.

Security-avgift: Etablert regelverk for security-tiltak, jf. forordning 2320/2002 samt diverse oppfølgingstiltak, omhandler ikke finansiering. Det gjøres klart i direktivet at security-avgifter skal underlegges reglene i dette direktivet.

Tilsynsmyndighet: Direktivet fastsetter prinsipper som kan gi grunnlag for situasjoner hvor lufthavnoperatør og flyselskaper kan ha motsettede interesser, situasjoner som må håndteres på en ryddig måte på medlemsstatsnivå. I direktivet kreves det at medlemsstatene skal utpeke eller opprette en myndighet som får ansvaret for å sikre korrekt bruk av direktivet - som en garanti for at reglene blir respektert av de ulike aktørene i næringen.

Merknader

Hovedprinsippene i direktivet knytter seg til ikke-diskriminering, transparens og konsultasjon. For Norge er det særlig viktig å kunne videreføre dagens system med bruk av lufthavnavgiftene som et politisk styringsinstrument særlig for å opprettholde et tilfredsstillende flytilbud i distriktene. Muligheter for fortsatt politisk styring er derfor viktig. Det er Samferdsdepartementets tolkning at direktivet ikke vil gjøre det vanskeligere å videreføre dagens praksis med krysssubsidiert. Dette løses ved at man kan benytte seg av et nettverk av flyplasser som i avgiftssammenheng defineres som et system.

De økonomiske konsekvensene av direktivet anses å bli marginale ettersom direktivet ikke vil påvirke nivået på lufthavnavgiftene. Administrativt vil direktivet innebære noe endrede rutiner for

lufthavnoperatørene i tillegg til at Luftfartstilsynet vil få nye oppgaver. Kostnader knyttet til de nye administrative oppgavene vil dekkes innenfor virksomhetenes eksisterende rammer.

Direktivet vil bli gjennomført ved forskriftsendring.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0127 Kommisjonsforordning (EU) nr. 127/2010 av 18. februar 2010 om endring av forordning (EF) nr. 2042/2003 om kontinuerlig luftdyktighet for luftfartøyer og luftfartøyprodukter, -deler og –utstyr og om godkjenning av organisasjoner og personell som deltar i disse oppgavene (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

Sammendrag av innhold

Europakommisjonen har under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 100, stk. 2, jf. europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 216/2008 av 20. februar 2008 om felles regler for sivil luftfart og om oppretting av et europeisk luftfartssikkerhetsagentur, og om oppheving av rådsdirektiv 91/670/EØF, forordning (EF) nr. 1592/2002 og direktiv 2004/36/EF, endret ved europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1108/2009 av 21. oktober 2009, særlig artikkel 5, stk. 5, vedtatt forordning (EU) nr. 127/2010. Forordning (EU) nr. 127/2010 endrer bestemmelser i forordning (EF) nr. 2042/2003 av 20. november 2003 om kontinuerlig luftdyktighet for luftfartøyer og luftfartøyprodukter, -deler og -utstyr og om godkjenning av organisasjoner og personell som deltar i disse oppgavene.

Formålet med reglene i forordning (EF) nr. 2042/2003 er å opprettholde et høyt, ensartet sikkerhetsnivå for sivil luftfart i Europa. Det har vist seg nødvendig å endre kravene til og prosedyrene for vedvarende luftdyktighet av luftfartøyer og luftfartøysmateriell, -deler og -apparat samt for godkjenning av organisasjoner og personell som deltar i disse oppgavene.

Forordning (EU) nr. 127/2010 innfører blant annet definisjonen av begrepet hovedforretningssted, avklarer meningen med begrepet "offisielt anerkjent standard", tildeler organisasjoner til sikring av vedvarende luftdyktighet en mulighet til å oppnå en rettighet til å utstede flygetillatelse ("permit to fly") og forbedrer innholdet av det autoriserte frigivelsesbevis "EASA-formular 1".

I Norge er forordning (EF) nr. 2042/2003 implementert jf. forskrift 24. mai 2005 nr. 462 om gjennomføring av forordning (EF) nr. 2042/2003 av 20. november 2003 om kontinuerlig luftdyktighet for luftfartøyer og luftfartøyprodukter, -deler og -utstyr og om godkjenning av organisasjoner og personell som deltar i disse oppgaver (vedlikeholdsforskriften).

Forordning (EF) nr. 127/2010 bygger på forordning (EF) nr. 216/2008 (basisforordningen), som ennå ikke er implementert i Norge. I Norge gjelder forordning (EF) 1592/2002 som basisforordning. Etter Luftfartstilsynets oppfatning er det likevel ikke noe i veien for at forordning (EU) nr. 127/2010 tas inn i EØS-avtalen, fordi forordning (EU) nr. 127/2010 ikke foretar endringer i basisforordning 1592/2002 vedlegg 1 "Grunnleggende krav til luftdyktighet som nevnt i artikkel 5" jf. basisforordning 216/2008 vedlegg 1.

Innføring av forordning (EU) nr. 127/2010 innebærer at forordning (EF) nr. 1194/2009 er gjennomført eller gjennomføres samtidig grunnet henvisninger til begge forordningene. Forordning (EF) nr. 1194/2009 ble innlemmet i EØS-avtalen ved EØS-komiteens beslutning nr. 76/2010 av 11. juni 2010.

Omtale av hovedelementer i forordning (EU) nr. 127/2010.

Definisjon på hovedforretningssted ("principal place of business")

Forordning (EU) nr. 127/2010 fastsetter en definisjon på hovedforetningssted ("principal place of business") i artikkel 2 litra (m): selskapets hovedkontor eller vedtektsmessige hjemsted, innen for hvilket de viktigste økonomiske funksjoner og den operasjonelle kontroll omhandlet i forordningen utøves.

I artikkel 7 (a) og (b) fastsettes at bestemmelsene i vedlegg I (Part-M), stk. M.A.706(k) får anvendelse fra den 28. september 2010. Det samme gjelder for bestemmelsene i vedlegg III (Part-66), tillegg I, punkt 7.7.

I artikkel 7 (c) kan vedlikeholdsorganisasjoner som er godkjent i overensstemmelse med seksjon A, subpart F i Part-M eller seksjon A i Part-145, fortsatt utstede autoriserte frigivelsesbeviser ved å anvende den første utstedelse av EASA-formular 1, som fastsatt i vedlegg II til Part-M og i vedlegg 1 til part 145, inntil 28. september 2010. Når det gjelder nye beviser eller skjemaer som innføres ved forordning (EU) nr. 127/2010, kan den kompetente myndighet fortsatt utstede beviser i tidligere utgaver som nevnt i artikkel 7 (d), inntil 28. september 2010.

Part M

Forordning (EU) nr. 127/2010 fastsetter og presiserer bestemmelser i vedlegg I (part-M) til blant annet komponenter med begrenset levetid i M.A.503, krav til søknad om utstedelse eller endring av en godkjenning av en vedlikeholdsorganisasjon og søknadens omfang i M.A.602 samt M.A.603. Likeledes presiseres kravene til søknad jf. M.A.702 om utstedelse eller endring av en godkjenning av en organisasjon til sikring av vedvarende luftdyktighet som må inngis i en form og på en måte som er fastsatt av den kompetente myndighet.

I M.A.706 tilføyes følgende i bokstav k): For store luftfartøyer og for luftfartøyer som anvendes til ervervsmessig lufttransport, skal organisasjonen fastslå og kontrollere kompetansen hos det personale som bidrar til sikring av vedvarende luftdyktighet, luftdyktighetsettersyn og/eller kvalitetskontroll i overensstemmelse med en prosedyre og til en standard som er godkjent av den kompetente myndighet.

I M.A.710 omhandler nye krav til luftdyktighetsettersyn.

I M.A.711 foretas følgende endringer i bokstav a): å sikre vedvarende luftdyktighet for de ikke-ervervsmessige lufttransportfartøyer som er beskrevet i godkjenningsbeviset, og i bokstav c) tilføyes følgende: En organisasjon til sikring av vedvarende luftdyktighet hvis godkjenning omfatter rettighetene nevnt i M.A.711(b), kan dessuten godkjennes til å utstede en flygetillatelse ("permit to fly") etter Part 21A.711(d) i vedlegget (PartI-21) til forordning (EF) nr. 1702/2003 for det spesifikke luftfartøy som organisasjonen har godkjenning til å utstede luftdyktighetsettersynsbeviset for, når organisasjonen til sikring av vedvarende luftdyktighet bekrefter overensstemmelsen med de godkjente flygebetingelser, og med forbehold for en egnet, godkjent prosedyre i redegjørelsen nevnt i M.A.704.

I forordning (EU) nr. 127/2010 presiseres kravene til oppbevaring av dokumentasjon i M.A.714. Dessuten har forordning (EU) nr. 127/2010 nye og presiserende skjemaer i vedleggene til Part-M: Vedlegg II: Autorisert frigivelsesbevis — EASA-formular 1 med instruksjoner som utelukkende vedrører anvendelse av EASA-formular 1 til vedlikeholdsformål. Det vises til tillegg I til vedlegg (PartI-21) i forordning (EF) nr. 1702/2003, som omfatter anvendelsen av EASA-formular 1 til produksjonsformål. Hovedformålet med beviset er å erklære materiell, deler og apparatur til luftfart luftdyktig etter utført vedlikeholdsarbeid.

Vedlegg III: Luftdyktighetsettersynsbevis — EASA-formular 15.

Vedlegg IV: Klasse- og rettighetssystemet i vedlikeholdsorganisasjonsgodkjenninger i henhold til vedlegg I (Part-M), subpart F, og i vedlegg II (Part-145).

Vedlegg V: Godkjenningsbevis for vedlikeholdsorganisasjoner i henhold til vedlegg I (Part M), subpart F - EASA-formular 3-MF.

Vedlegg VI: Godkjenning for organisasjoner til sikring av vedvarende luftdyktighet i henhold til vedlegg I (Part-M), Subpart G - EASA-formular 14.

PART 145

I forordning (EU) nr. 127/2010 presiseres kravene i 145.A.15 til søknad om utstedelse eller endring av en godkjenning og i 145.A.20 fastsettes bestemmelsene om betingelser for godkjenningen.

I 145.A.35 Litra b) foretas følgende endringer: Bortsett fra tilfellene nevnt i 145.A.30(j), må organisasjonen kun utstede en sertifiseringsautorisasjon til sertifiseringspersonale for de grunnleggende kategorier eller underkategorier og typeklassifiseringer som fremgår av lisensen til luftfartøysvedlikehold jf. vedlegg III (PartI-66), forutsatt at lisensen forblir gyldig gjennom hele

godkjenningens gyldighetsperiode og at sertifiseringspersonalet oppfyller kravene i dette vedlegg III (PartI-66).

Endelig presiseres bestemmelsen i 145.B.40 vedrørende endringer av vedlikeholdsorganisasjonens redegjørelse (MOE).

Part 66

I forordning (EU) nr. 127/2010 i Part-66 Seksjon A – Tekniske krav, er følgende bestemmelser presisert; reglene om søknad i 66.A.10, reglene om forlengelse av luftfartøysvedlikeholdssertifikatet i 66.A.40, bestemmelsene om prosedyre for endring av et luftfartøysvedlikeholdssertifikat, slik at det inneholder en ytterligere grunnleggende kategori eller underkategori i 66.B.110, reglene om prosedyre for endring av et luftfartøysvedlikeholdssertifikat, slik at det inneholder en luftfartøystype eller –gruppe i 66.B.115 og endelig bestemmelsene om prosedyre for fornyelse av et luftfartøysvedlikeholdssertifikats gyldighet i 66.B.120.

Dessuten har forordning (EU) nr. 127/2010 nye og presiserende skjemaer i vedleggene til Part-66: Vedlegg V: Søknadsformular — EASA-formular 19.

Vedlegg VI: Luftfartøyvedlikeholdssertifikat - EASA formular 26.

PART 147

I forordning (EU) nr. 127/2010 i Part-147 er reglene i 147.A.15 om søknad av godkjenning og bestemmelsene om prosedyre for godkjenning og endring av godkjenning i 147.B.110 presisert.

Forordning (EU) nr. 127/2010 har et nytt og presiserende skjema i vedleggene til Part-147:

Vedlegg II: Godkjenning av vedlikeholdsutdanningsorganisasjon som omhandlet i vedlegg IV (Part-147) — EASA formular 11.

Om høringen

EASA (European Aviation Safety Agency) har utgitt flere NPA (Notices of Proposed Amendment) som ligger til grunn for forordning (EU) nr. 127/2010, blant annet NPA 09/2005 "Principal place of business", NPA 06/2007 "Permit to fly" og NPA 13/2007 "EASA Form 1". Høringen som EASA har gjennomført har vært åpen for kommentarer fra enhver offentlig eller privat part. Luftfartstilsynet har i flere sammenhenger oppfordret de berørte aktørene i markedet til å besvare høringene fra EASA. Det er ikke gjennomført noen egen norsk høring rundt regelverksforslagene.

Merknader

Rettsakten krever endring i forskrift 24. mai 2005 nr. 462 (vedlikeholdsforskriften).

Luftfartstilsynet har vurdert at en høring med høringsfrist på to måneder anses hensiktsmessig. Forordning (EU) nr. 127/2010 er hjemlet i EF-traktatens artikkel 100 nr. 2, jf EASA basisforordning (EF) nr. 216/2008 og innfører diverse nye skjema bl.a. EASA Form 1, som henviser til forordning (EF) 216/2008. Forordning (EF) 216/2008 er ennå ikke gjennomført i norsk rett. Selv om forordning 216/2008 foreløpig ikke er tatt inn i EØS-avtalen eller gjennomført i norsk rett, er det ikke noe i veien for at 127/2010 kan tas inn i EØS-avtalen og implementeres i norsk rett på et tidligere tidspunkt. Innføring av forordning (EU) nr. 127/2010 innebærer at forordning (EF) 1194/2009 er gjennomført eller gjennomføres samtidig grunnet henvisninger til begge forordningene.

Gjennomføring av rettsakten vil medføre visse administrative og økonomiske konsekvenser.

Luftfartstilsynet må endre en del referanser til Part-M, Part-145, Part-66 og Part-147, som er gitt i standardbrev og prosedyrer. Antakeligvis vil dette i omfang tilsvare 5-8 dagsverk. Markedet må også endre en del referanser i sine prosedyrer. Merarbeid for markedet vil sannsynligvis tilsvare 3 dagsverk.

I forbindelse med at forordning (EU) nr. 127/2010 innfører krav som sikrer at personale som deltar i aktiviteter vedrørende vedvarende luftdyktighet, får en passende utdanning i risikoene forbundet med elektriske kabler og konnektorer (EWIS) i store luftfartøy, vil dette medføre utgifter til oppdatering av personell samt at Part-147-skolene må oppdatere sine kompendier til å omfatte samme tema. Dette vil på sikt medføre at alle som kommer ut fra skolene vil være oppdatert på temaet. Dette vil totalt sett gi en økning av flysikkerheten.

Forordning (EU) nr. 127/2010 vil også medføre endringer i prosedyrer for Part-147-skolene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0185 Kommisjonsforordning (EU) nr. 185/2010 av 4. mars 2010 om fastsettelse av detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SDgr2)

C (2010) 774 Kommisjonsvedtak C (2010) 774 av 13. april 2010 om fastsettelse av detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

C (2010) 2604 Kommisjonsvedtak C (2010) 2604 av 23. april 2010 om fastsettelse av detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning (EU) nr. 185/2010 er gitt med hjemmel i artikkel 4 nr. 3 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 300/2008 av 11. mars 2008 om felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart og om oppheving av forordning (EF) nr. 2320/2002. Forordning (EF) nr. 185/2010 inneholder den offentlige delen av de detaljerte gjennomføringsbestemmelsene for beskyttelse av sivil luftfart mot ulovlige handlinger som utgjør en risiko for sikkerheten i luftfarten.

I tillegg er kommisjonsvedtak 2010/774/EU, samt kommisjonsvedtak 2010/2604/EU om endring av førstnevnte vedtak, gitt med hjemmel i forordning (EF) nr. 300/2008. Vedtakene inneholder den konfidensielle delen av de detaljerte gjennomføringsbestemmelsene. Vedtakene er konfidensielle og vil ikke bli publisert. Norsk oversettelse av vedtakene vil heller ikke bli offentliggjort.

Merknader

Forordningen og vedtakene vil bli gjennomført i norsk rett ved forskrift om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten.

Forordning (EU) nr. 185/2010 er i hovedsak en revisjon av de detaljerte gjennomføringsbestemmelsene som tidligere er gitt med hjemmel i forordning (EF) nr. 2320/2002 av 16. desember 2002 om fastsettelse av bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart.

Forordning (EU) nr. 185/2010 gir de detaljerte gjennomføringsbestemmelser som nevnt i forordning (EF) nr. 300/2008 artikkel 4 nr. 3. Forordningen inneholder blant annet krav til metoder som skal benyttes for å ivareta sikkerheten i luftfarten, herunder bestemmelser om adgangskontroll, beskyttelse av luftfartøy, sikkerhetskontroll av passasjerer og bagasje, liste over forbudte gjenstander, bestemmelser om frakt og post, krav til opplæring av sikkerhetspersonell, krav til teknisk utstyr mv.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsaktene er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsaktene EØS-relevante og akseptable.

32010 R 0297 Kommisjonsforordning (EF) nr. 297/2010 av 9. april 2010 om endring av forordning (EF) nr. 272/2009 om utfylling av de felles grunnleggende standardene for sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 297/2010 av 9. april 2010 endrer forordning (EF) nr. 272/2009 av 2. april 2009 om utfylling av de felles grunnleggende standardene for sikkerhet i sivil luftfart fastsatt i vedlegget til forordning (EF) nr. 300/2008.

Den nye regelverkspakken inneholdt i utgangspunktet ingen åpning for å kategorisere væske (væsker, aerosoler og geleer) som gjenstand det er forbudt å ta med seg inn på sikkerhetsbegrenset område og ombord et luftfartøy. Dette i motsetning til i gjeldende regelverk hvor det er fastsatt et "væskeforbud" i forordning (EF) nr. 1545/2006. Forutsetningen for det nye regelverket var at det senest 29. april 2010 ville være tilgjengelig teknologi på lufthavnene i EU/EØS som kunne avdekke flytende eksplosiver mv.

Det er nå klart at slik teknologi ikke vil være på plass innen denne tidsrammen. Som en konsekvens av dette er forordning (EU) nr. 297/2010 vedtatt.

Forordning (EU) nr. 297/2010 endrer forordning (EF) nr. 272/2009 slik at det innføres en overgangsordning for å kunne fase inn ny teknologi som kan screene væske, uten å gå på akkord med sikkerhetsnivået på de europeiske lufthavnene. Målsettingen er å gå fra et forbud mot å ta med seg væske til et system hvor væsken screenes før passering til sikkerhetsbegrenset område. Regelverket legger opp til at alle europeiske lufthavner skal ha utstyr som kan screene væske innen 29. april 2013. Forordningen åpner likevel for at de lufthavner som ønsker det, kan anvende utstyr som nevnt fra et tidligere tidspunkt. Forutsetningen er at utstyret oppfyller kravene som fastsettes i de detaljerte gjennomføringsbestemmelsene.

Merknader

Forordning (EU) nr. 297/2010 ble vedtatt 9. april 2010. Når forordningen er inntatt i EØS-avtalen, vil den bli gjennomført i norsk rett ved forskrift om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten (BSL Sec 1-1).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0357 Kommisjonsforordning (EU) nr. 357/2010 av 23. april 2010 om endring av forordning (EU) nr. 185/2010 av 4. mars 2010 som fastsetter detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 357/2010 av 23. april 2010 endrer forordning (EU) nr. 185/2010 av 4. mars 2010 som fastsetter detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart. Forordning (EU) nr. 357/2010 omhandler securityprosedyrer for leveranse av væske, spraybokser og gele samt forseglbare poser som skal selges på flyside.

Forordning (EF) nr. 820/2008 av 8. august 2008 inneholdt securityprosedyrer for leveranser av væske og forseglbare poser til flyside, men denne forordningen ble opphevet 29. april 2010. Forordning (EU) nr. 185/2010 erstatter forordning (EF) nr. 820/2008, men inneholder ikke securityprosedyrer for leveranser av væske og forseglbare poser. For å beskytte sivil luftfart mot anslag mot sikkerheten, anses det viktig at securityprosedyrer for leveranser av væske, spraybokser og gele samt forseglbare poser som skal selges på flyside, blir opprettholdt. Av den grunn har Kommisjonen vedtatt

forordning (EU) nr. 357/2010 slik at nevnte securityprosedyrer nå er en del av de detaljerte gjennomføringsbestemmelsene i forordning (EU) nr. 185/2010.

Merknader

Forordningen trådte i kraft i EU 29. april 2010. Når forordningen er inntatt i EØS-avtalen, vil den bli gjennomført i norsk rett ved forskrift om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten (BSL Sec 1-1).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0358 Kommisjonsforordning (EU) nr. 358/2010 av 23. april 2010 om endring av forordning nr. 185/2010 av 4. mars 2010 som fastsetter detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

Sammendrag av innhold

Restriksjonene på å ta med væske, spraybokser og gele (LAGs) for passasjerer som kommer på flyginger fra tredjeland og som skal i transitt på lufthavner i EU, medfører visse driftsmessige problemer for lufthavnene og ulempe for nevnte passasjergruppe. På visse vilkår gjorde forordning (EF) nr. 820/2008 av 8. august 2008 unntak for disse restriksjonene på flyginger fra bestemte tredjelands lufthavner. Forordning (EF) nr. 820/2008 ble opphevet 29. april 2010, noe som også innebærer at unntakene for tredjelands lufthavner som var gitt i forordningen ikke gjelder lenger.

Restriksjonene for LAGs gjelder fortsatt for passasjerer fra tredjeland som skal i transitt på europeiske lufthavner, jf. forordning (EU) nr. 297/2010 av 9. april 2010 som endrer forordning (EF) nr. 272/2009. Kommisjonen så derfor et behov for å forlenge unntaket for passasjerer som kommer på flyginger fra tredjeland og har med seg LAGs. Forutsetningen for forlengelsen var at de aktuelle tredjelandene oppfyller vilkårene som forutsatt. På bakgrunn av dette ble forordning (EU) nr. 358/2010 vedtatt.

Merknader

Forordningen trådte i kraft i EU 29. april 2010. Når forordningen er inntatt i EØS-avtalen, vil den bli gjennomført i norsk rett ved forskrift om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten (BSL Sec 1-1).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XIV Konkurranseregler

32008 L 0063 Kommissjonsdirektiv 2008/63/EF av 20. juni 2008 om konkurranse i markedene for terminalutstyr (vedlegg XIV SD gr3)

Sammendrag av innhold

Formålet med direktivet er å sikre konkurranse i markedene for terminalutstyr som tilknyttes offentlig telenett (elektroniske kommunikasjonsnett). Tidligere var telekommunikasjonstjenester i alle medlemslandene helt eller delvis statsmonopol. Disse ble tildelt særlige eller eksklusive rettigheter til å etablere og drive nett og levere tjenester i dette nettet. Rettighetene omfattet ikke bare levering av tjenester i form av bruk av nettet, men også levering av terminalutstyr tilknyttet dette nettet. Det har skjedd en betydelig teknologisk utvikling av nettene siden den gang, og utviklingen har vært særlig tydelig på området for terminalutstyr. Utviklingen av forskjellige terminaltyper gjør det nødvendig at brukerne fritt kan velge terminalutstyr. På denne bakgrunn har statene revidert ordningen med særlige eller eksklusive rettigheter.

De eksklusive og særlige rettighetene medfører at den frie bevegelsen for terminalutstyr begrenses. Slike eksklusive eller særlige rettigheter er ordninger med samme virkning som kvantitative restriksjoner, som er uforenlige med artikkel 28 i EF-traktaten. De særlige eller eksklusive rettighetene med hensyn til terminalutstyr, utøves på en slik måte at de i praksis stiller utstyr fra andre medlemsstater dårligere ved å hindre at brukerne fritt kan velge det utstyret de har bruk for, ut fra pris og kvalitet, uansett hvor de kommer fra. Det er derfor nødvendig å avskaffe alle eksisterende særrettigheter i forbindelse med terminalutstyr.

Eksistensen av særlige og eksklusive rettigheter bryter videre med EF-traktatens konkurranseregler. Særlige eller eksklusive rettigheter med hensyn til import og salg av terminalutstyr medfører at det oppstår en situasjon som er uforenlig med artikkel 3 litra g) i traktaten. Denne bestemmelsen slår fast at det skal gjennomføres ordninger som sikrer at konkurransen innenfor det indre marked ikke vris og at det foreligger effektiv konkurranse. Slike eksklusive rettigheter anses videre uforenlige med artikkel 82 i EF-traktaten. Medlemsstatene skal derfor sikre at alle eksklusive rettigheter tilbaketrekkes. Direktivet slår fast at alle økonomiske operatører skal ha rett til å importere, markedsføre, tilknytte, sette i drift og vedlikeholde terminalutstyr.

For å gi brukerne mulighet til å benytte det terminalutstyr de ønsker, er det nødvendig å kjenne og beskrive karakteristika for grenseflaten til det offentlige nettet som terminalutstyret skal tilknyttes. Direktivet pålegger derfor medlemsstatene å kontrollere at disse karakteristika offentliggjøres og at grensesnittpunktene til det offentlige nett gjøres tilgjengelig for brukerne av terminalutstyr.

Det er en forutsetning for å kunne selge terminalutstyr at produsentene vet hvilke tekniske spesifikasjoner produktene deres skal oppfylle. Alle spesifikasjonene for terminalutstyr skal derfor være formalisert og offentliggjort. Utkast til disse tekniske spesifikasjonene skal notiseres til Kommissjonen i henhold til direktiv 98/34/EF. Kontrollen med spesifikasjonene skal utføres av et organ som er uavhengig av offentlige eller private foretak som tilbyr utstyr eller tjenester i telekommunikasjonssektoren (dvs. aktører/konkurrenter i markedet for terminalutstyr). På den måten sikrer man en transparent, objektiv og ikke-diskriminerende anvendelse av de tekniske spesifikasjonene, samtidig som man unngår åpenbare interessekonflikter.

Merknader

Direktiv 2008/63/EF er en kodifisert utgave av direktivene 1988/301/EF og 94/46/EF og inneholder ingen nye bestemmelser.

Det er konkurranse i markedet for terminalutstyr i Norge. Det har vært slik konkurranse siden 1998. Kravene i direktivet skal i prinsippet være tilfredsstillende. I Norge stilles det imidlertid ikke noe krav om årlig rapportering ut over den løpende generelle rapportering fra Post- og teletilsynet til Samferdselsdepartementet. En rapportering har for øvrig heller ikke vært etterspurt. Det er trolig

unødvendig å innføre denne rapportering nå fordi problemstillingen ikke lenger anses å være relevant i Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Samferdselsdepartementet finner rettsakten EØS-relevant og akseptabel.